

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 20 d. BROJ 471

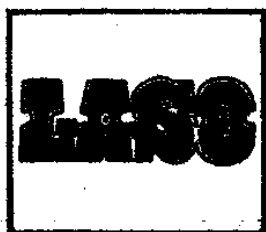
PROTIV SMRTI

Todhunter Ballard:

PROTIV SMRTI

LASO 471

TODHUNTER BALLARD: PROTIV SMRTI

Naslov originala: HELL HOLE

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Copyright: John Hunter

Prijevod: M. Lovrić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenad Brixy, dr Adolf Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljević, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO - Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.s.o.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n.s.o. – OOUR Novinska rotacija n.s.u.b.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, -b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

Hank Brackett je gurnuo šesir plitkog oboda sasvim na zatiljak kako bi se zaštitio od žarkoga pustinskog sunca. Stajao je pognut, s glavom ispod poklopca automobila i podešavao ventile motora, kako bi iz njega izvukao maksimum. Temperatura u Casa Grandi u Novom Meksiku iznosila je 35 stupnjeva u hladu, ali Hank se nije obazirao na vrućinu. Briga o motoru bila mu je najveće zadovoljstvo. To će zadovoljstvo biti nadmašeno tek onda kad preko pustinskih cesta ravnih poput daske bude jurio brzinom od sedamdeset pet milja na sat. Pri toj se brzini vozač najmanje trese.

Bio je nekad kapetan armije SAD. Istaknuo se u službi na Filipinima, pa je još i sad nosio

dijelove uniforme koju je smatrao ugodnom i udobnom. Tome valja pribrojiti i revolver o pojasu kojega je cijev bila vrlo dobro očišćena.

Na otocima Brackett se bio osjećao kao kod kuće. Ovdje valja biti ljudina da bi izdržao takav način života: duge ljetne žege, ledeni zimski mrak, nestoljubiv brdovit teren i goleme pustinjska područja bez vode. No Hank je sve to volio i zato je tu dobrovoljno ostao.

Bio je inteligentan i nadaren da analizira najnemogućije okolnosti i da ih nekako riješi. U svemu što je počeo imao je uspjeha. Kao oficir dokazao je to više puta. Na primjer, onda kad je s Teddyjem Rooseveltom jurišao na San Juan Hill. Ali mirnodopsku je vojnu službu smatrao predosadnom.

Meksička granica, područje na kojemu su obitavali krijumčari i razbojnici, privlačilo ga je poput magneta. Ovdje se njegovo vojno znanje još moglo primijeniti. Tako je Hank Brackett došao u Novi Meksiko. Uskoro je postao znamenit po tomu što prihvaća i najteže zadatke, one koje se nitko ne usuduje preuzeti. Pratio je novčane pošiljke i tjerao prijestupnike i tako pomogao stvaranju mirnije zemlje.

U početku je morao platiti za naukovanje, ali to se isplatilo. Njegovo je geslo glasilo: Ako je neki posao tako jednostavan da se za nj može utvrditi cijena, onda on nije za mene. Za takve je usluge tražio, i dobivao, neispisani ček, a kad je zadatak bio uspješno obavljen, upisao bi iznos što ga je zaslužio prema vlastitom sudu.

U tjelesnom je pogledu posjedovao gipku snagu i brzinu divlje mačke. Ruke i noge bile su mu vrlo snažne, a tijelo je održavao tako što je uvijek bio u punoj formi. Na licu čvrstih i izražajnih crta uvijek je lebdio podrugljiv izraz koji bi povremeno ipak zamijenila dobrohotnost.

Kad su se negdje na ulici tiho zatvorila neka vrata, Brackett izvuče glavu ispod poklopca. Ugleda svog ortaka kako mu prilazi. Osim njih na prašnjavoj cesti nije bilo nikoga. U trenucima odmora Casa Grande je budila dojam potpune napuštenosti. Pred kantinom su drijemala dva konja. Iz zgrade debelih zidova nije čuo ni glas. Nije bilo glasa

iz hotela na suprotnoj strani ulice, u kojemu su Hank Brackett i Johnny Reack smjestili svoj glavni stan.

Hank je čekao da Johnny pride, a ohda upita:

— Ima li pošte?

Johnny je bio desetak godina mlađi od Hanka, ali je veza među njima bila jaka i osnivala se na uzajamnosti. Hank je veći dio života bio sam. Bliskog prijatelja nikad nije imao... sve dok nije upoznao Johnnija.

Našao je Johnnija doslovno na konopcu. Skupina razjarenih rančera upravo je namjeravala objesiti mladića. Hank je imao sačmaricu i revolver, jer je upravo gonio petoricu meksičkih razbojnika koji su opljačkali banku u Tucsonu. Hank je uperio sačmaricu na rančere i uvjerio ih da bi pogriješili kad bi objesili zarobljenika. Na Hankov mirni poziv odbacili su oružje, a nakon sljedeće zapovijedi odjahali.

Hank je olabavio omču na vratu mladića čije je lice već postalo tamnocrveno, pa razrezao kožnate veze oko ruku. Najprije je oslobođenog čovjeka promatrao s potcjenjivanjem, ali mu se zatim syidio.

Johnny Reack bio je plavokos. Njegove su ga oči gledale mirno i otvoreno.

— Hvala — reče mladić. — Možda bi se netko mogao naviknuti na to da bude obješen, ali mislim da nikad neću nalažiti zadovoljstvo u tome.

Oko kutova Hankovih usta zatitra lagani drhtaj. Da mu je Johnny počeo pretjerano zahvaljivati, Hank bi ga otjerao i

odmah zaboravio. Ali za osobu koja zbija šale na taj račun morao se zainteresirati.

Neprimjetno spustivši glas Hank je upitao:

— Koliko si goveda digao?

Plavokosi mladić ozbiljno ustvrdi:

— Nijedno! Samo sam ovuda jahao. Naletio sam na nekoliko kaubojja kako uz logorsku vatru piju kavu. Pozvali su me da sjašem i da im se pridružim. Imali su malo stado goveda, koje su htjeli potjerati na sajam. Da te životinje ne pripadaju njima doznao sam tek tad kad su se pojavili ljudi koje ste upravo rastjerali.

— Gdje su kradljivci stoke sada?

— Ondje, u onoj klisuri. — Mladić pokaže prema dubokom klancu u daljini. — Pokušali su pobjeći čim su se rančeri pokazali, ali su ih oni pobili. Mene nisu ustrijelili, jer nisam bježao. Nisam vidio zašto bih. Ali kad su se vratili vatri, nisu mi vjerovali. Ali vi... Vi mi baš ne nalikujete na čovjeka koji će nekome koga smatra kradljivcem stoke skinuti omču s vrata! Zašto ste mi pomogli?

Hank je mirno gledao mladića.

— Možda nisi, a možda i jesi kradljivac stoke. Bilo kako bilo, protivnik sam linčovanja. Dajem prednost sudskom postupku. Jesi li kauboj?

— Baš i nisam, iako sam nekoliko puta tjerao poneko govedo. Počeo sam u Santa Feu kao strojovoda, ali sam se posvadio s poslodavcem i otkazao.

Sad idem u El Paso da potražim novi posao.

— Gonim neke zlikovce koji su olakšali banku u Tucsonu za sto tisuća dolara. — Hank se osmjehne. Nikad mu nije trebalo mnogo vremena da nešto odluči. Vjerovao je Johnnyju Reacku. Mladić mu se svidao.

— Progonim ih već pet stotina milja i uhvatit ću ih. — Rekao je to skromno i jednostavno, kao da je to nešto najrazumljivije na svijetu. — Svida li se tebi takav posao?

Johnny se smijao čitavim licem, a oči su mu sijevale.

— Nakon svega što sam danas doživio ništa mi nije milije od lova na prekršitelje zakona... bila riječ o kradljivcima stoke ili o pljačkašima banke!

Mladić odmah otrči do stabla o koje je bio vezan njegov konj, odveže ga i spretno skoči na njegova gola leđa.

— Što je to? — upita Hank koji je opazio kako mladić jaše. — Zar si izgubio sedlo?

Plavokosi ga iznenađeno pogleda.

— Ne, nikada ne upotrebljavam sedlo.

— Kako to? Ne nalikuješ Indijancu.

Mladić je oklijevao. Pažljivo je promatrao Bracketta, a zatim odluči da mu vjeruje.

— Moj otac je bio Sam Reack. Postao je donekle poznat kao šerif u Abilaneu. Kad mi je majka umrla, ubrzo pošto je mene rodila, pošao je sa mnom na zapad i povezao se sa Chirichuama. Oženio je kćer poglavice, koja me odgojila. Živjeli smo na očevom ranču, no nakon njegove smrti odvela me svom plemenu.

Hank je vjerovao mladiću. Johnny izgledom ni u čemu nije nalikovao Indijancu, ali se kretao opušteno i gipko poput tih žitelja širokih prostranstava. Otad su njih dvojica postali ortaci.

* * *

Johnny obide Bracketta i kritično promotri motor. Sagne se pod poklopac i upita:

— Kako napreduješ?

— Mislim da za deset minuta možemo vozilo isprobati na cesti. — Ima li pošte? — ponovo upita.

Johnny slegne ramenima.

— Ništa važno. Pismo od neke žene iz Gold Cityja. Piše da joj otimaju grad.

— I zašto to nije važno?

Mladić se uspravi, okrene i nasloni na branik.

— Brackettov zakon glasi: Svaki poziv za pomoć uz koji nije priložen ček ne dolazi u obzir. Pismu ove žene nije bio priložen ček. Umjesto toga napisala je da sada ne može platiti, ali će to uraditi kad joj spasimo rudnike. — S lakom porugom doda: — Piše kako je uvjeren da ćeš to shvatiti.

— Tu se vara. — Na početku njegove karijere Hanka su prevarili neki ljudi kojima je pomogao. — Ženi pripada cijeli grad, rekao si? Kako se ona zove? — upita i odmah se nagne nad motor, kako bi dovršio što je započeo.

— Albert, ili Alberts... Molly Alberts. Mislim da ima teške brige. Piše da joj je muž ubijen.

Hank prekide posao, pogleda Johnnyja i upita:

— Da li je spomenula ime pokojnog muža?

Johnny pogleda ortaka uzdignutih obrva.

— Možda netko koga poznaješ? Ne mogu se sada točno sjetiti. Kad nema čeka, ne poklanjam pažnju takvim pismima.

— Gdje je pismo?

— Bacio sam ga u koš kod pošte. Da ga donesem?

— Sam ću to obaviti. — Hank utisnu Johnnyju ključ u ruku. — Ti ovo dovrši.

Dugim, gipkim koracima Hank prijede drvenim nogostupom koji je okruživao trg. U tišini puste ulice koraci su čudno odjekivali. Ušao je u jednokatnu zgradu na uglu ulice. Unutra je bilo svježije. Prostorija je bila malena. Na vratima nasuprot ulazu nalazili su se pretinci. Jedan je prozorčić omogućavao pogled u radnu prostoriju. Uz lijevi zid stajao je pisaći pult, a pored njega koš za papir. Hank se sagne i zagradi unutra. Prazno! Pride prozorčiću i pozvoni.

Iza prozorčića dopre mrmljanje. Ubrzo zatim izroni lice starog poštara.

— Brackett! Znae da je u ovo doba zatvoreno. Upravo sam legao.

— Žao mi je što smetam. Niste li upravo ispraznili koš za papir?

— Što je s vama, Hank? Sadržaj sam, kao i uvijek bacio u vatru na stražnjem dvorištu i...

Hank nije dalje slušao. Izišao je i otrčao iza kuće. Usred sasusjenog korova u stražnjem dvorištu stajao je žičani koš napunjen papirom. Plamen se upravo probijao s donje strane. Nogom prevrne koš a kad se sadržaj rasuo po tlu, hi-

tro počne gaziti po zapaljenim papirima. Neki listovi bijahu već pougljenjeni, ali je ipak pronašao pismo, koje je Johnny zgužvao u čvrstu loptu. S vanjske je strane bila malo nagorena, ali kada je donekle izravnao papir, rukopis se još dosta dobro mogao čitati. Pismo je glasilo:

»Cijenjeni Hank Brackett,

Upravo sam u 'State Journalu' pročitala da ste ulovili Renyjevu bandu. U tom je članku spomenuto i to da ste Vi i vaš ortak nadaleko poznati po tome da i u najočajnijim okolnostima možete napraviti čudo.

Opazila sam Vaše prezime. Moj muž Ben i ja poznavali smo prije nekoliko godina na Filipinima čovjeka po imenu Henry Brackett. Bio nam je vrlo drag prijatelj. Ne znam jeste li Vi taj čovjek, ali kako bilo da bilo... hitno mi je potrebna Vaša pomoć.

Moj muž je prije godinu dana ubijen i otad mi se dogodilo mnogo zla.

Ben i ja smo kupili bogati rudnik u ovom kanjonu i razvili ga. Osnovali smo Gold City i brinuli se za sve koji su došli ovamo. Rudnik nas je učinio bogatima, ali otkako je Ben ubijen, pljačkaju ga i ja to ne mogu spriječiti ni zaustaviti. Ovdašnji predstavnici vlasti su podmićeni i okrenuli su se protiv mene. Tjeraju me u propast. Moralo bi se dogoditi čudo da grad i ja budemo spašeni.

U novinama je pisalo da preuzimate slučaj samo onda ako Vam nadležnik priloži neispisani ček. Učinila bih to

sa zadovoljstvom kad bi moji čekovi još imali kakvu vrijednost. Međutim, dodate li ovamo i uspijete, platit ću Vam koliko god budete tražili.

Molim Vas, javite se prije nego što bude kasno!

Cekam puna nade

Vaša Molly Alberts.

Brackett složi pismo stavi ga u džep i vrati se automobilu. Johnny je upravo završio s poslom, pa se uspravi.

— No, jesi li našao pismo? — upita.

— Jesam. Molly i Ben Alberts imali su rudnik na Filipinima kad sam bio tamo. Molly je prema svakom rudaru bila poput majke, a Ben je za sve bio pravi idol. Kad sam jednom sa četom izviđača bio u Luzon Hillsu, došlo je do izdaje. Bio sam odrezan i, mada sam se sklonio u jednoj stražarnici, ne bih se vjerojatno održao. Ben i njegov ortak čuli su posredstvom šumskog telegrafa o mom tragičnom položaju, pa su mi sa svojim rudarima pihitali u pomoć. Kad su stigli, imao sam još samo dva metka.

Johnny iskrivi lice, pogleda sudruga i podrugljivo reče:

— Zbogom, Brackettovo pravilo!

Hank zbunjeno promrmlja:

— Zar ga ti ne bi prekršio kad je u pitanju netko tko ti je spasio život?

— To je netko i uradio — odgovori Johnny i udari Hanka po ramenu. — Pa, podimo onda u Gold City!

II

Bracket i Reack upali su u teško nevrijeme, koje je međutim brzo prošlo. »Bearcat« se moćnim motorom probijao jednim usponom. Iza toga došao je postepeni spust, dug tri milje. Postajalo je sve tamnije. Iza jednog zavoja ugledaše svjetla neke zgrade uz cestu, a malo zatim svjetla automobila osvijetle natpis koji je visio na rubu krova. Izblijedjelim slovima je pisalo: Sharkey's Halp-way House.

Hank ude u dvorište i zaustavi vozilo pred dugačkom brvnarom. Iza osvijetljenih prozora vidjelo se kretanje, a zatim se vrata otvore i počnu izlaziti ljudi. No odmah su zastali i otvorenih se usta zagledali u automobil.

Snazan Irac od čije se čele odražavalo svjetlo farova, side teškim koracima niz stube i pride Hanku. Buljio je u čudovište od vozila.

— Do vraga, što je ovo?

— Bearcat! — odgovori Johnny. — Zar ništa niste čuli o tome?

— Čuo jesam. Pravi više galame od mlinova za rudu u Gold Cityju.

Hank izide dok su se ljudi radoznalo gurali oko vozila. Lupali su bojažljivo po gumama, obilazili vozilo, promatrali komandnu ploču, i očito, nisu mogli doći k sebi. No Irac se u međuvremenu prestao zanimati za vozilo. U pridošlicama je vidio nove goste, pa reče:

— Udite! No najprije isključite ovo vražje stvorenje, jer

ćete poplašiti svu divljač s ovu stranu Gold Cityja!

Hank isključi motor. Nasta tišina. Jedan od prisutnih reče drugom znatizeljniku:

— To su, dakle, ta kola bez konja! Vidio sam već nekoliko slika o njima, ali nisam mogao ni sanjati da će takvo čudo vidjeti u našim brdima! Kako je vozilo došlo cestom uz brijeg?

Sugovornik mu nije znao odgovoriti, ali je nastala živa rasprava kada su se svi vratili u krčmu.

Bila je to dugačka prostorija s niskim stropom, a stijene od balvana nisu imale nikakvog ukrasa. U velikom kaminu pucketala je vatra, koja je širila ugodnu toplinu i bila dobrodošla promjena nakon hladne i vlažne vožnje automobilom. Hank skide pončo, Johnny kišni kaput i obojica se ledima okrenu vatri. Iz odijela im se pušila para.

Irac zaveže oko debelog trbuha pregaču, koja je, nekada vjerojatno bila bijela, pa donese dvije velike šalice, začađeni lonac pun kave i bocu irskog viskija. Ulije u šalice kavu i viski, pa ih pruži novopridošlim gostima. Hank i Johnny zahvalno ispiju topli napitak i stave šalice na rub kamina. Obojica su se napokon opet osjećala ugodno.

— To je bilo dobro — reče Hank, pa upita: — Koliko je još do Gold Cityja?

Krčmar Keene nakrivi glavu i zažmiri.

— Ovisi o tome koji ćete put izabrati.

— Zar možemo birati?

— Pa, reći ću vam. Postoji drugi put, ali vam ga baš ne bih preporučio. Vozite otprilike milju nizbrdo, do jednog zavoja. Neposredno iza njega može se vidjeti tisuću metara u dolinu i kada magla nije pre gusta, mogu se ugledati svjetla Gold Cityja. Vozite li, dakle, popreko dolje, nemate više od milje. Ostanete li na cesti, imate deset milja.

Još prije nego što je Keene završio, udariše ljudi za točionikom u smijeh. Očito je krčmar upravo izrekao šalu kojom se ovdje svima podvaljuje. Hank i Johnny se pridruže smijehu.

Otvore se vrata i novi gost zakorači unutra. Kad je bio na pola puta do točionika, pogleda muškarce pred kaminom i naglo zastane.

— Hank Brackett! — uzviknu iznenađeno, pa se počne povlačiti.

— Pričekajte! — reče Hank i pokuša se sjetiti tko je taj čovjek. Lice mu se učinilo poznato, ali se nije mogao sjetiti imena. Onda se dosjeti. — Pa, poznavao sam vas kad ste radili u rudniku na Luzonu!

— Da... Sven Jensen. To su bila dobra vremena. Ali nešto sam vani zaboravio...

Iz nekog se razloga osjećao neugodno, pa je odmah izišao iz krčme.

Hank nije imao vremena dugo razmišljati o Jensenu. Veliki Irac je čuo Jensenove riječi i gotovo se zadivljeno zagledao u Bracketta.

— Vi ste, dakle, Hank Brackett! Što radite ovdje? Hoćete u Gold City?

Brackett zažali što se ovo dogodilo. Prepoznali su ga prije nego što je stigao do rudarskog grada. Naravno, mogao je lagati, ali to nije smatrao uputnim. Laž je neke ljude mogla učiniti još sumnjičavijima. Zato reče:

— Želim posjetiti staru prijateljicu. Možda je poznajete... Molly Alberts.

Atmosfera u prostoriji iznenada se potpuno promijeni. Prijateljska radoznalost kao da je naglo nestala. Sve prisutne zanimalo je samo još piće. Zatim jedan za drugim izidu iz krčme. Naposljetku ostadoše samo krčmar, Hank i Johnny. Kad je posljednji gost izišao, Keene ljutito upita:

— Zar ste upravo ovdje morali spomenuti onu staru vješticu?

Sada je iznenađenje prešlo na Hanka. On malo stisne oči.

— Kako da to razumijem?

— Sve ljude koji su upravo bili ovdje Mollyn je muž protjerao iz Gold Cityja!

— Ben Alberts? — upita Hank ne vjerujući.

— Točno, Ben Alberts! Do vraga s njim!

Hank je promatrao Irca.

— Što ste vi imali protiv Bena? Kad sam ga upoznao bio je izvanredan čovjek! Jedan od najboljih koje sam poznavao.

— Ako time mislite jednog od najpohlepnijih svih vremena, onda se potpuno slažem s vama, gospodine. Sve je uništio! Imao je ortaka. I njega je uništio!

— Daniela Crousea?

– Točno! – Irac odjednom postade vrlo nepovjerljiv. – Ali recite... kako to da vi toliko o tome znate? Zar ste došli ovamo da biste grad opet vratili staroj gospodi? Ako je tako, doživjet ćete veliko razočaranje. Nitko na ovoj zelenoj zemlji ne može sada otrgnuti pohlepne od Gold Cityja. Rudnik se bestidno pljačka, a naposljetku će Gold City nestati s karte zemaljske! I ja se nadam da će do toga doći!

– Zašto?

Čovjek duboko udahne i s negodovanjem odgovori:

– Zato što sam ja našao prvobitni rudnik! On je meni pripadao! Hoćete li mi vjerovati ako vam kažem da sam jednom vrijedio sto tisuća dolara?

– Što se dogodilo? – Ben Alberts i Dan Crouse uhvatili su me u vrijeme kad sam nailazio samo na jalovu stijenu i stoga bio u gadnoj neprilici. Kupili su rudnik od mene. Zatim je Ben opet našao glavnu žilu. Izgradio sam novu drobionicu za preradu rude, ali Ben me je zaobišao... koristio je i dalje staru, mada je bila potpuno istrošena. Izgladnio me. Kad sam ostao bez čega, kupio je moju drobionicu za jedan zajutrak! Mrzio sam ga! Mrzio sam cijeli grad, a najviše Molly Alberts. Kad je Ben poginuo, htio sam joj pomoći. Predložio sam joj da ponovo preuzmem rudnik i drobionicu i da ih vodim za nju. Žena s ovim poslom nije mogla sama izaći na kraj. Ja bih tada opet stao na noge. Međutim ona

nije htjela ni razgovarati o tome!

Kad su petnaest minuta kasnije ortaci ponovo sjedili u automobilu, reče Johnny:

– Nakon svega što nam je Keene pričao, izgleda da ova Molly Alberts više nije ona žena koju si poznavao na Filipinima!

Brackett upali motor, skrene na cestu i usmjeri vozilo prema Gold Cityju.

– Naravno, ljudi se mogu mijenjati, ali kladio bih se da se Molly nije tako naglo preobrazila. Sharkey Keene je očito pokušao Benu podvaliti rudnik koji je, prema njegovom mišljenju, bio potpuno iscrpljen. Kad je Ben ponovo našao glavnu žilu, Keene je sa svojom drobionicom htio opet uskočiti u posao. Onda je pokušao oboje opet dobiti u ruke... od žene koja je upravo ostala udovica. Keene je onaj koji je zakazao, a htio bi drugima naturiti krivnju.

– Ali ljudi u krčmi... Ljudi koji su se povukli čim su čuli ime... čini mi se da Molly Alberts ne vole u ovom kraju.

– Nemojmo izvlačiti preuranjene zaključke, Johnny! – izgovori Hank oštrije nego što je zapravo mislio: – Bolje je da slučaj najprije temeljito proučimo.

Upravo je to izgovorio kad naide oštar zavoj. Sljedećeg trena obojica ugledaju tamnu dubinu Gold Canyon. Na dnu su treperila svjetla Gold Cityja. Johnny Reack uzviknu od straha, ali i od divljenja, a zatim se tiho nasmije.

– U jednom pogledu Keene ima pravo. Mislim da ovako

popreko ne bi prošao ni naš automobil.

Hank je oprezno vozio prilično strmom cestom dok na posljetku nije ušao u glavnu ulicu Gold Cityja. Mada je već prošla ponoć, drveni nogostupi su još uvijek vrvili od ljudi. I na kolniku je promet bio prilično jak. Kola natovarena rudom ili drvima prolazila su blatom, vučena snažnim zapregama.

Hank se uključi u prometnu struju koja se kretala od rudnika, visoko na padini brijega. Konji se pobune. Nisu trpjeli stroj u svojoj sredini. Životinje su se plašile i htjele pobjeći. Kočijaši su psovali poplašene konje i vraćali ih u red. Na nogostupima kao da je načas prestalo kretanje. Ljudi su se okretali i promatrali nepoznato vozilo. Hank otkrije ulaz u staju za iznajmljivanje, pa prođe kroz široki ulaz i zaustavi automobil uz zid pod krovom. Čuvar staje dotrči u svjetlost farova. Upravo je bio prostirao sijeno, pa je u ruci držao vile kao koplje. Nadvikao je buku motora:

— Odvucite ovu prokletinju opet van! Ali malo brže!

Hank polako izide. Čuvar staje mu pride i dalje držeći vile kao da će s njima napasti.

— Van odavde, rekao sam! Sa ovom prokletinjom ili bez nje. Mislim ozbiljno!

Johnny pride s druge strane vozila, poviče oštrim glasom:

— Hej, vi...

Hank obujmi desnom rukom čuvaru vrat i potisne mu bradu uvis, a drugom mu rukom istrgne vile. Zatim pusti

čovjeka i baci vile na hrpu sijena. Čuvar staje okrene glavu i pogleda Hanka i Johnnija.

— Vile su za sijeno, ne za ljude — reče Hank. Izvadi iz džepa novčanicu, složi je između palca i kažiprsta i pokaže na automobil. — Sad je tih i miran. Brinite se dobro o njemu dok je ovdje. Očistite ga temeljito od prašine. On ne voli biti prijav.

Čovjek je buljio u čodovište koje mu više i nije izgledalo tako strašno. Ipak, kad mu je Hank utisnuo novčanicu u ruku, jednim je pogledom vidio da je to ona od dvadeset dolara. Bilo je to više no što je zarađivao tjedno! Hitro ali pažljivo turi novčanicu u džep košulje i prijateljskim glasom reče:

— Hm, pa... mislim...

— I ne dopustite nikome da uđe u automobil, čujete li? — reče Hank. — Nekome bi moglo pasti na um da upali motor, a ako ništa ne zna o vožnji, uništiti će vam staju.

— Ne brinite, dobro ću paziti. Postupat ću s automobilom kao s dobrim konjem.

— Dobro — reče Hank. — Bude li automobil kad se vratimo u prvorazrednom redu, dobit ćete još dvadeset dolara. Tako, a sada mi recite gdje mogu naći Molly Alberts?

Čovjek iznenađeno podiže obrve, ali pomisao na drugu dvadeseticu odlučio u korist stranaca.

— U hotelu... odmah iza mosta, kod Golda i Firsta. Hotel je njen. Ona stanuje na najvišem katu.

III

Molly Alberts je bila visoka i mršava, a držala se ravno poput svijeće. Na Filipinima je bila kraljevske ljepote i prijateljica dobre duše i širokog srca, njegovateljica rudara. Tragovi nekadašnje ljepote vidjeli su se i na licu gotovo sedamdesetogodišnje žene.

Kad je otvorila vrata i ugleдалa Hanka, lice joj se razvedri. Položi obje ruke na njegova ramena i povuče ga u sobu.

— Hank! Stvarno si ti, Hank! A ja sam se već bojala da nećeš doći!

Brackett skide ruke sa ramena i zadrža staričine prste čvrsto među svojim rukama.

— No, no, Molly... to je izvrta-nje istine! Zašto ne bih došao?

Ona pogleda mimo njega, nasmiješi se Johnnyju, pa će Hanku:

— Prošlo je vrlo mnogo vremena, Hank. Ljudi se mijenjaju. Čak se i Ben promijenio. Kad smo došli ovamo, postao je vrlo krut. Nisam uspjela da on to sam uvidi. Oh, tako sam sretna što te opet vidim, Hank! A ovaj momak... — Ona prođe mimo njega i pruži ruku Johnnyju. — Ovo je, vjerujem, Johnny Reack? — Zatim pokaže na dva stolca, pa nastavi: — Ovdje gore nemam alkohola, ali imam kavu, ako želite?

— Rado — reče Hank. — A dok voda zakipi možeš nas obavijestiti o tome što se ovdje zapravo događa.

Molly postavi lonac na kuhalo, pa također sjedne. Slo-

živši u krilo duge ruke, prožete plavim žilama, počne:

— Pisala sam ti u jednom lošem trenutku, Hank. Zapravo, prekasno je da bi se išta poduzelo. Jednostavno, ne vidim više nikakve mogućnosti.

— Opišite nam situaciju — tiho će Johnny. — Imamo iskustva u takvim slučajevima.

— Pa, dobro. Počelo je nakon što je Ben ubijen. Od toga trenutka u mom rudniku su počeli krasti. Od svake tone rude uzimaju sve što prelazi vrijednost od sto dolara. To utaje tako da na drobionicu dovoze jalovinu. Zlatonosnu rudu iznose, krijući je pod odijelom. Nose prsluke s ušivenim džepovima.

— Zar nemaju prostoriju za presvlačenje? — prekine je Hank. — Ne kontroliraš rudare kada se nakon smjene preodijevaju?

— Za Benovog života to nam nikada nije bilo potrebno. Pošto je ubijen, bila sam nekoliko mjeseci previše uzrujana da bih mogla opaziti kako su krade strahovito porasle. S određenim se gubitkom uvijek mora računati. Međutim, danas jedva mogu isplaćivati zarade. Sada je prekasno izgraditi prostoriju za preodijevanje. Da to uradim, ljudi bi počeli štrajkati. Tko je gotovo godinu dana svakog mjeseca uzimao tisuću dolara, neće raditi za četiri dolara dnevno!

— A što rade kradljivci s plijenom?

— Prodaju zlato ispitivačima i procjeniteljima. U gradu takve veličine redovito žive jedan ili dva takva čovjeka. Me-

đutim, u Gold Cityju ih ima pedeset! A devedeset posto njih su utajivači koji kupuju ukradeno zlato.

— Gdje ga prodaju?

— O, postoje razne mogućnosti. Najčešće jedan od njih kupi kakav stari, napušteni rudnik... u ovom kraju vrvi od starih jama i tunela... i onda postavi dva, tri čovjeka koji radi obmane kopaju jalovinu. Rudonosnu stijenu koju krađu u mom rudniku prevoze do državne drobionice, a zatim se zlato, kao proizvod registriranog rudnika, šalje u državnu kovnicu u Denveru.

— Što je sa sindikatom? Zamoli ga da svoje ljude pozove na red. Zaprijeti da ćeš u protivnom zatvoriti rudnik! Onda se više neće moći krasti, ali neće više biti ni posla.

— Sindikat ne postoji, Hank. Čovjek po imenu Smythe pokušao ga je osnovati, ali ga rudari ismijehuju. Što se mene tiče, rudnik ne bih htjela zatvoriti, jer cijeli grad zapravo živi od njega. Nitko ne želi da se rudnik zatvori: ni rudari, ni ispitivači ruda, ni poslovni ljudi. Svi imaju koristi od onih koji mjesečno mogu potrošiti tisuću dolara. I potkupljena gradska uprava zajedno sa šerifom! Ovdje nema nikoga kome bi bilo stalo do toga da se prilike srede.

— Osim nas — reče Brackett. — Ali što je s Danielom Crouseom, starim Benovim ortakom? Kako sam čuo i on je bio ovdje. Zar ti nije mogao pomoći?

Molly nije odmah odgovorila. Umjesto toga ustane i donese

kavu. Progovori tek pošto je ponovo sjela. Lice joj je bilo bezizražajno.

— Dan i Ben su se posvadali i raskinuli ortaštvo. Dan je sada vlasnik najvećega procjenjivačkog ureda u gradu. Ima i jedan stari, bezvrijedni rudnik u kojem njegova dva sina vade kamenje. Prošlog je mjeseca od državne kovnice naplatio sto tisuća dolara.

— Za zlatonosno kamenje iz tvog rova?

Njen je pogled bio dovoljan odgovor. Brackett je u to jedva povjerovao, jer je dosta dobro poznavao Crousea. Ali možda se tijekom godina i taj čovjek promijenio.

— Zašto su se posvadali?

— Zbog banke. Kad su Ben i Dan došli ovamo, kupili su rudnik od čovjeka po imenu Keene...

— Bili smo zastali u njegovoj krčmi.

— Onda ste štošta čuli o meni, zar ne?

— Pa, jesmo, no čini mi se da u nekim stvarima pretjeruje.

— Uvijek je to činio. Prodao je rudnik jer je mislio da je iscrpljen. Kad su Ben i Dan prodrli dublje i pronašli zlatnu žilu, Keene se smatrao prevarenim. Pričao je to po cijelom gradu. Zatim je podigao drobionicu a da Bena prethodno nije pitao za savjet. Keene je očekivao da će mu Ben slati svoju rudu, ali Ben je bio ljut na priče koje je Keene širio po gradu i više nije htio s njim imati posla. Keene je propao. Pri aukciji Ben je kupio drobionicu. Strojevi su još bili novi.

— Tako sam to otprilike i zamišljao — reče Brackett. — No htjela si pričati o banci.

— Da, malo sam skrenula. Kad smo pronašli zlato, Ben i Dan su shvatili da je gradu potrebna banka. Dan je želio da je vodi jedan od njegovih sinova, ali je Ben znao da mladić nije za to sposoban, pa je nastojao da na to mjesto dode jedan od moje braće. Zato je između njih došlo do loma. Naposljetku sam ih nagovorila neka odluče karte. Ben je dobio, pa banku predao mom bratu Randolphu. Smijenio je i drugoga Danovog sina Roberta, koji je vodio drobionicu. Posao je dobio moj brat Norman. Otad je Dan pokušavao Benu naškoditi gdje je god mogao, a sada to čini i sa mnom.

Brackett je bio prilično začuden.

— Pa zar tvoja braća nisu mogli ništa srediti? Bankar bi morao opaziti smanjenje proizvodnje rude, zar ne?

— I jest, ali nijedan ništa nije znao o rudarstvu. Prihvatili su objašnjenje rudara da žila postepeno slabi. Prije dva mjeseca morala sam prodati svoj udio u banci da bih održala pogon, ali isplate plaća će uskoro progutati i taj novac.

Iznenada je izgledala strahovito umorno. Brackett ustane i položi ruku na Mollyno rame.

— Nemoj se predati, Molly! Podi sada na počinak. Odmori se, a ujutro ćemo se time pozabaviti.

— Hvala — prošapće starica. Izišavši na hodnik Brackett i Reack začuju tihu glazbu. Kad su ušli u dizalo, upitaju poslužitelja:

— Dopire li ova glazba iz bara?

— Ne, iz igračnice na drugom katu. Vodi je Estrelita. Želite li tamo?

— Pa, pogledajmo — predloži Hank.

Dizalo se spuštalo četiri kata niže, a Johnnyjevo se lice smješkalo.

— Estrelita... — ponovi mladić. — Ne, to ne može biti. Posljednji sam je put vidio u Chihnahni!

Poslužitelj mu se nasmiješi:

— Estrelita i jest iz Chihnahne.

Johnny pruži momku novčić, pa sa Hankom izide iz dizala. Obojica prođu kroz velika vrata na suprotnoj strani hodnika. Zagluši ih vrlo glasna glazba.

Hank i Johnny, navikli na oskudno namještene salune u pograničnim gradovima, zastali su i zapanjeno se ogledali.

Ovaj salun, osvijetljen kristalnim svjetiljkama, mogao se nedvojbeno mjeriti s onima u Saratogi i New Yorku, pa čak i sa »Palaceom« u San Franciscu. Zauzimao je cijeli kat. Židovi su bili presvučeni debelim baršunom, kako hotelski gosti ne bi bili ometani u snu. Na podu je bio prostrt debeo sag. Uz zid nasuprot ulazu nalazio se velik točionik, a u jednom uglu postolje za glazbenike. Elegantno odjeveni članovi orkestra upravo su svirali »Down By The Old Mill Streak«. Uz točionik su stajali gosti, gusto jedan uz drugoga. Po srijedi velike prostorije nalazio se slobodni prostor, a oko njega desetak kvadratnih sto-

lova, nekoliko ruleta i stolovi za poker i faro. Na unutrašnjoj strani sjedili su u crno odjeveni profesionalni igrači, a točno u sredini slobodnog prostora nalazio se visok, okretan stolac za nadzornika.

Nadzornik je bila djevojka! Vrlo nježna, nalik živahnoj mačkici. Crna kosa bila joj je visoko podignuta, kako bi djevojku učinila višom i starijom. Crne blistave oči hladno su i mirno promatrale stol za stolom dok se visok stolac polako okretao. Odjednom djevojka ugleda nove goste.

— Johnee — poviče. — Johnee!

Njen oduševljeni uzvik nadglasa čak glazbu i ne manje glasni razgovor, uzvike ujelitelja karata i promukle glasove igrača.

Djevojka skoči sa stolca, reče nekoliko riječi jednom od nadglednika, provuče se između stolova, spretno izbjegne ruke dvojice snažnih rudara koje su pružili za njom i baci se u Johnnyjeve raširene ruke.

Mladić je prihvati, obuhvati i podigne u zrak, smijući se pritom. Estrelita sklopi obje ruke oko njegovog vrata i prekri mu usta i lice žarkim poljupcima, koji ostave crvene, srco-like otiske. Onda se izvuče iz Johnnyjevog zagrljaja i ponovi uraganski pozdrav s Hankom. Kad je ponovo stajala na podu, podupre se rukama o bokove i podvrgne muškarce kritičnom promatranju.

— Točno ste onakvi kakvi ste mi ostali u sjećanju — ustanovi. — Čak i bolji! Ali što radite u Gold Cityju? Ah, ne mo-

rate mi ni reći. Znam i sama. Došli ste spasiti Molly. — Posljednje je riječi izgovorila vrlo tiho, da je nitko drugi ne bi čuo.

Johnny je i dalje očima gutao Estrelitu, ali Hanku je djevojka sada bila potrebna zbog drugih razloga.

— Što tebi znači Molly Alberts? — vrlo tiho upita.

Velike, tamne djevojčine oči odmah se napuniše suzama.

— Stanujem kod nje. Ona je moja poslodavka, ali ja je i volim. Puca mi srce dok gledam kako je pljačkaju. Moraš joj svakako pomoći, Hank! Koliko ćeš joj računati?

— To ćemo odrediti poslije.

Johnny htjede opet privući pažnju djevojke. Položi joj ruku oko ramena i prošapće u uho:

— Ovo ovdje nije ni slično Chihnahni, djevojčice. Uistinu si daleko dotjerala!

— Kao što si mi prorekao! Ovi ljudi bacaju novac punim šakama kroz prozor. Prokleta im je svejedno koliko gube. Sutra će jednostavno ukrasti dvostruko!

— Neće ako se rudnik zatvori — tiho se umiješa Hank.

Ona se brzo okrene prema njemu i pogleda ga. Promjena je bila gotovo zastrasujuća.

— Ako se rudnik zatvori! — ponovi. — Ali... zašto?

— Tvoja je poslodavka gotovo bankrotirala. Jedva još može skupiti novac za plaće. Što će onda raditi tvoji darežljivi obješenjaci?

— Što ću ja tada raditi? Oh, ne smijete dopustiti da zatvore rudnik! — Estrelita će očajno.

— Hank, Johnny, što ćete poduzeti protiv toga?

– Najprije mi reci kakva je situacija – odgovori Hank. – Kakve priče kolaju?

– Da... hoću... – Pogledom brzo preleti velikom prostorijom. – Ali ne ovdje, nego u mom uredu.

Krene. Dugim i lelujavim koracima, poput plivačice, probijala se prema stražnjem dijelu prostorije. Pred vratima u blizini postolja za glazbenike zastane i pokuca u određenom ritmu. Zatim ispod haljine izvuče ključ, koji joj je visio o lančiću na vratu, pa otključa vrata.

Za pisacim stolom u prostoriji sjedio je knjigovoda i upisivao brojke u knjige. Pored stola bio je tako veliki ormar za novac kakvog Hank i Johnny još nisu vidjeli. Djevojka reče:

– Podite sada na večeru, Charley. Mi ćemo ovdje ostati otprilike pola sata.

Charley nimalo znatiželjno promotri Hanka i Johnnyja, pa skine zeleni štitnik za oči i svilene štitnike za rukave. Kad su se vrata za njim zatvorila, Estrelita ih zaključa, pokaže na dva stolca, a sama sjedne na kožom presvučen okretan stolac. Otključa donju ladicu pisaćeg stola, pa izvadi iz nje čaše i bocu viskija. Ulije piće u tri čaše, razdijeli ih i nazdravi:

– Za moje drugove, koji će se pobrinuti za to da rudnik i dalje radi!

Nadušak je ispila viski. Brackett se nasmiješi.

– Ako to učinimo, krade će prestati... no to će biti loše po tebe.

Sekundu ga je gledala, zatim slegne dražesnim ramenima.

– Pa što onda? Kako došlo, tako prošlo. Rado ću se žrtvovati za Molly. Ako se grad spase, neću ni ja loše zaradivati. Jeste li već vidjeli Molly? Što vam je rekla?

– Ispričala nam je sve što zna – odgovori Hank – no ja bih rado čuo i tvoje mišljenje. Znaš li tko je ubio Bena Alberta?

– Molly misli da je to učinio Dan Crouse. Ili su njegovi sinovi dali neka ga se ubije.

– A ti? Što ti misliš?

– Mnogi su ljudi zadovoljni što se to zbilo. Ben je postao tako gadan da nitko s njim više nije mogao izaći na kraj... čak ni ja.

– Što je s Keeneom?

– Pa – ona posprdno nabrinos – on bi svakako Benu vrlo rado gurnuo nož među rebra, ali je samo veliki lajavac i kukavica. Njega možete brisati s popisa sumnjivih.

– Je li postojao i posebni razlog da se Bena makne?

– Kladim se da bi devet od deset ljudi koje zaustavite na cesti imalo razlog da ubiju Bena! – Podiže ruku i odbroja prstima: Dan Crouse, njegovi sinovi Robert i John, Mollyna braća Randolph i Norman. Ben je sa šurjacima postupao kao sa slugama. Oni su ga mrzili mada im je dao unosne poslove.

– Hm! Molly misli da je i gradska uprava protiv nje.

– Zeb Schmartz, gradonačelnik, donosi odluke ovisno o tome s kim je posljednje razgovarao. Dutch Peters, šerif, vodi igru onako kako mu se sviđa. Zeli li neki procjenitelj ovdje

raditi, potrebna mu je dozvola, a nju ne može dobiti bez Peter-
sove privole. Postoji, zapravo,
samo jedan čovjek kome biste
se možda mogli obratiti. Ga-
briel Smythe. On bi htio osno-
vati sindikat. Zgodan mladić i
iskreno zainteresiran za dobro-
bit rudara. Međutim, ljude više
zanima krada rude, nego sindi-
kat. Smythe je, prema mom
mišljenju, jedini koji bi želio
spriječiti zatvaranje rudnika.

— U svakom slučaju, sada
imamo bar jedan putokaz —
zahvalno će Hank. — Gdje ga
možemo naći?

— Stanuje na Emme Louset,
na Canyon Roadu, otprilike
milju odavde. Međutim, kao
glavni stan koristi salun »Dal-
lar«.

— Mislim da ćemo početi sa
Smytheom — reče Hank. —
Sutra ujutro. Sada je prekasno.
Morali bismo poći na spava-
nje, Johnny. — Hank ustane. —
Dan je bio dug i naporan.

Međutim Johnny ostane
udobno sjediti.

— Samo ti podi, druže. Ja ću
ostati ovdje dok naša djevoj-
čica ne završi s poslom.

Djevojka ustane i otključa
vrata. Izlazeći, Hank reče:

— Hvala za pomoć, zlato.

Bracket se probijao kroz
mnoštvo kad se odjednom tik
pred njim jedan čovjek odma-
kne od točionika. Hank promi-
jeni smjer, kako bi ga izbjegao.
Ni kad mu je drugi čovjek po-
kušao prepriječiti put, nije
pomislio da to nije slučajno.
Zatim ugleda posprdan izraz
na neznančevom licu i naglo
stane. Spreman na sve, sasvim
mirno upita.

— Želite li nešto?

Jedan kut usta ovog čovjeka
bio je zbog ožiljka uzdignut, pa
je izgledalo da se posprdno
smiješi.

— Recite »mister« kad sa
mnom govorite!

Brackett se povuče pola ko-
raka, pa pogleda iza sebe.
Vidje da ga trojica vrlo paž-
ljivo promatraju a svi su držali
ruke nad pojasom s oružjem.
Prije godinu dana ovdje su
ubili Bena, pomisli. Možda su
to uradili ovi isti ljudi.

No tko osim Molly i Estrelite,
upita se, zna tko sam i što
ovdje tražim? Molly ga je zamo-
lila za pomoć, dakle ne bi ga
dala ubiti. Estrelita? Mogla je
glumiti, jer joj nije išlo u račun
da prestanu krađe zlata za nju
tako unosne. No, to ću poslije
ispitati i procijeniti, zaključi.
Odjednom se sjeti krčme gdje
su zastali, Sharkeyja Keenea i
Svena Jansena, koji ga je pre-
poznao, i ostali gosti. Bilo tko
od njih mogao je odjahati u
Gold City i prije automobila
stići u grad. Mogao je javiti da
dolazi Hank Brackett, a ne bi
bilo teško pogoditi što ga je na
to navelo.

Hank je o svemu pažljivo raz-
mislio, kao što je radio uvijek
kad bi i najmanja greška mo-
gla imati dalekosežne poslje-
dice. Da je sada imao protiv
sebe samo jednog čovjeka na-
prosto bi povukao revolver.
Međutim, učini li i najmanje
sumnjivi pokret, ona trojica
iza njega neće se ustručavati
da mu pucaju u leđa. Tako je
ostao stajati, a zatim iznenada
protisne kroz zube oštar zviž-
duk.

Ljudi koji su ga ukliještili ukoče se od iznenađenja. Odmah zatim naglo se otvore vrata Estrelitinog ureda i Johnny izide, držeći u svakoj ruci revolver. Jednim je pogledom shvatio što se zbiva.

Trojica iza Hanka stajali su ukočeni, s ispruženim prstima iznad drški revolvera. Bili su potpuno pokriveni Hankovim velikim tijelom, pa je Johnny vidio samo lice četvrtog. No i to mu je bilo dovoljno.

— Ni makac — vikne Johnny oštro — ili ću pucati!

Samo se Hank pomakao. Pogleda čovjeka koji mu je pre-priječio put, pa mirno i tiho upita:

— Što ste ono upravo rekli?

Neznancu očito Hankova slava nije bila nepoznata, jer se malo povukao i vrlo polako podigao ruke do visine ramena.

Profesionalni igrači i gosti okrenuli su se kad su začuli oštar Brackettov zvižduk i sada su stajali napeti, očito očekujući pucnjavu.

Johnnyjev glas ponovo presiječe tišinu:

— Izvucite pucaljke i bacite ih... ali polako!

Tri čovjeka stajala su nasuprot mladiću, a prsti su im dodirivali drške revolvera. Nesumnjivo, mogli su izaći na kraj s Johnnyjem, samo su se pitali kojega će od njih prvoga zakačiti. Ni jedan nije imao volje riskirati, pa jedan za drugim izvuku revolvere i odmah otvore šake. Oružje pade gotovo nečujno na debeli sag.

Brackett opazi da je i čovjek pred njim poslušao Johnnyjevu

zapovijed. Brzo pogleda po prostoriji. Svakog bi trenu mogao odnekud netko pucati. Međutim, nije opazio ništa sumnjivo.

Sve se odigralo vrlo brzo. Johnny pride. Estrelita, izide iz sobe, zakorači na postolje i stane na stolac, s malim revolverom u ruci. Pogled njenih crnih očiju klinio je preko posjetitelja.

Johnny reče:

— Okrenite se, sva četvorica! Licem prema baru! Ruke na točionik! Tako!

Poslušашe, mrmljajući.

Estrelita pozove jednog nadglednika:

— Edgar, pozovite Dutcha Petersa!

Čovjek izide. Ni za jednim stolom igra nije nastavljena, u baru nije točeno piće. Nakon desetak minuta nadglednik se vratio u pratnji snažno građanog čovjeka, na čijoj se košulji bljeskala metalna značka.

Brackett je promatrao gorostas dok je išao prema baru. To je, dakle, čovjek koji drži Gold City u džepu? S tim bi predstavnikom zakona trebali imati posla, želi li Gold City opet vratiti Molly Alberts.

Peters zastane pred Brackettom. Onu četvoricu nije ni pogledao, a kao da nije primjećivao ni Estrelitu.

— Hej vi... — oštro će Peters Johnnyju — sklonite te pucaljke! Uhapšeni ste.

Johnny brzo pogleda Hanka i on mu gotovo neprimjetno kimne. Mladić vrati revolver u korice. Šerif ga promotri, pa će Hanku:

— Što tražite vas dvojica ovdje, ha?

Estrelita side sa stolca i pride šerifu.

— Oni nisu ništa započeli! — poviče. — Učinio je to Carl Hammer! On i ona trojica klipana uz točionik. Mislili su da mogu ukliještiti Hanka Bracketta! Johnny ih je samo spriječio da napadnu Hanka. Prije godinu dana ovdje je, pred ovom prostorijom, već ubijen jedan čovjek! Neću gledati ni trpjeti da se to ponovi! U mom kasinu neće više nitko biti ubijen!

Šerif pogleda djevojku. U njegovim očima Hank nije vidio nikakvu naklonost prema Estreliti. Prema izrazu njegovog lica moglo bi se zaključiti da bi je najradije zauvijek protjerao iz Gold Cityja. Međutim, njen je kasino bio i suviše popularan. Estrelita je vjerojatno jedna od rijetkih u Gold Cityju koje šerif nema pod kontrolom. Sada je Peters riješio nedomicu tako da je djevojku ignorirao i punu pažnju posvetio Brackettu.

— To je, dakle, čuveni Hank Brackett! — reče podrugljivo. — Čovjek koji za svoje usluge pobire razbojničke honorare!

Brackett se pravio kao da ga uopće ne opaža i ne čuje.

— S vama govorim, do vraga — zaškruta Peters.

— Johnny, jesi i čuo da je netko nešto rekao? — upita Hank.

Mladić dobro odglumi čuđenje.

— Ovdje? — upita. — Već čitavu vječnost nisam čuo ni glasa!

Dutch Peters stisne rukom držak revolvera i viknu:

— Onda dobro poslušajte obojica! Za vas i vama slične nema mjesta u Gold Cityju, razumijete li? Do jutra morate odatve ispariti!

Hank će Johnnyju:

— Zapravo, vidim kako miče ustima, ali izgleda da je izgubio glas. Ili sam ja odjednom postao gluh. Možeš li pročitati s njegovih usana što je rekao?

Johnny se podupre rukama i bespomoćno slegne ramenima.

Šerifovo lice pocrveni. Ova dvojica mu se rugaju. Ponos mu nije dozvolio da se ikome u prostoriji obrati za pomoć. Estrelitini ljudi bi ga ismijali. Na trenutak se pozabavio mislju da side na ulicu, naredi da se skupe ljudi, naoruža ih i ovu dvojicu silom istjera iz grada. No tada se sjetio kakvu slavu Brackett uživa u graničnom području, pa se potrudio da promijeni ponašanje. Njegova pažnja se sada okrenula Carlu Hammeru. Peters pruži ruku, zgrabi Hammera za ovratnik košulje i grubo ga zdrma.

— Vi ste, dakle, započeli sa svadom? Za koga radite? Tko vas je poslao?

Hammer uvuče glavu među ramena i prostenje:

— Ne radim ni za koga! Sasvim sam miroljubivo stajao uz točionik i pijuckao kad je naišao ovaj momak i nije mi dozvolio da prodem! Bezrazložno me psovao i...

— Lažete! — prekine ga Peters. Prema ljudima kao što je Hammer očito nije imao grižnje savjesti. — Upozoravao sam vas već nekoliko puta da ne započinjete nikakve kavge, a sada ću vas zatvoriti. —

Grubo okrene Hammera i htjede ga progurati do vrata.

— Pustite ga, Peters — reče Hank tvrdim glasom.

Šerif stane usred pokreta, okrene glavu i pogleda Bracketta ne vjerujući.

— Što ste to upravo rekli?

— Rekao sam da ga pustite. Ništa se zapravo nije dogodilo i ja neću podnijeti prijavu. S kojim razlogom ćete ga onda uhapsiti?

Dutch Peters zine, zatvori opet usta i prostrijeli Bracketta.

— Izidite odavde! — naredi Hammeru. — I, povedite svoje prijatelje. Napustite grad! Ako bilo kojega od vas još jednom vidim, najprije ću pucati, a onda postavljati pitanja! Hajde, nestanite mi s očiju!

Četvorica su tako žurila da su gotovo popadali jedan preko drugoga. Peters ih je gledao sve dok se ulazna vrata nisu za njima zatvorila, a zatim se okrene, uperi prst na Bracketta i reče:

— Sada me poslušajte! Posljednji vam put kažem, i to u vašem vlastitom interesu, nestanite iz grada! Očito vas netko ovdje ne želi. Jednom je pokušao, pa će opet. Imali smo već dovoljno ubistava u Gold Cityju! Više ih ne želimo.

Ne sačekavši da ga Hank još više razljuti, Peters izade.

U tišini koja je nastala, reče Estrelita:

— U redu, ljudi! Uzbuna je prošla. Da, veselje ponovo krene... jednu rundu na račun kuće!

Glazba opet počne svirati i uskoro je vládalo isto raspolo-

ženje kao prije. Estrehta je domahnula Hanku i Johnnyju, pa su se zajedno povukli u slobodni prostor pored vrata. Djevojka pogleda Hanka:

— Mislim da si imao razlog kada si odustao od prijave. Kad bi mene netko pokušao ubiti, ne bih dozvolila da taj okolo šeta i još jednom pokuša!

Hank odgovori smješkajući se:

— Da vjerujem šerifu sada bih ti odobravao. Ovako mi je draže da Hammer ostane na slobodi, kako bih ga mogao pratiti. Čovjek, naime, zna nešto što mene jako zanima.

— Misliš... tko mu je naredio?

— Točno! — Johnny Reach se nasmije. — Zar još ne znaš da Hank umije svaku priliku iskoristiti u našu korist?

Djevojka ne vjerujući uzdigne obrve.

— I vi stvarno vjerujete da će vam on to ispričati?

— Pa, pokušat mogu — reče Hank. — To je ipak više nego što bih mogao da ga je Peters strpao u zatvor. Znaš li gdje stanuje Hammer?

— Mislim u jednom od pansiona za rudare. Čekaj... mislim u Greylagu. To je u Freemontu, sljedeća ulica uzbrdo.

Brackett kvrcnu prstom Reachov rukav.

— Podimo na malu šetnju.

— Što... zar sada? — Johnny se smrkne. — Htio sam ovu djevojku pozvati na večeru.

— Pozovi je na zajuttrak. Prava se ljubav nikada ne odvija glatko. To bi joj oduzelo svu draž.

Ubrzo zatim ortaci su bili u Ulici Freemont. Na jednoj drvenoj jednokatnici visio je s ruba krova natpis. Ruševna čatrlja nosila je velebno ime hotel »Graylag«. Ušli su u hodnik i ugledali stubište, svjetiljku na visokom писаćem stolu i čovjeka koji je drijemao u pletenom stolcu. Hank udari zvonce na stolu. Čovjek uplašeno skoči i reče:

— Puni smo, nema mjesta!

— Slušajte prijatelju — reče Hank — radije bih spavao stojeći nego u ovom sanduku punom buha! U kojoj je sobi Carl Hammer?

— Posljednjoj na desnoj strani. I mi ovdje nemamo buha nego samo stjenice!

Ortaci krenu brzo hodnikom. Sobe su više nalikovale ćelijama međusobno odvojenim tankim zidom od dasaka. Na posljednjim, trulim vratima Brackett pokuca. Nitko ne odgovori. Zatim udari šakom snažno tako da su šarke opasno zacvilile.

— Tko je? — upita netko.

— Brackett. Htio bih s vama razgovarati.

Tišina. Zatim isti glas vrlo plašljivo reče:

— Do vraga, nemam o čemu s vama razgovarati.

— Sto dolara možda kažu drugačije.

— Ušljiva stotka! Ništa od posla!

Mogao bih se i predomisliti, pa vas ipak prijaviti — zaprijeti Brackett. — I to zbog pokušaja umorstva!

Čovjek u sobi zastenje kao da je upravo dobio udarac u trbuh.

— Dobro, pričekajte! — Pod je pucao pod koracima. Začulo se škljocanje zāsuna, a onda se vrata napokon otvore. — Što hoćete?

— Ako mi kažete tko vas je platio da me napadnete, onda je ovo vaše! — Hank mahnu novčanicom od sto dolara, koju je brzo izvukao iz novčanika.

Hammer zatrese glavom.

— Premalo! Da sam vas ubio, dobio bih pet stotina.

— Medutim, niste. Hoćete li ih usprkos tome dobiti?

— Hm... — Hammer ispruži donju usnu i zakima glavom — zapravo je premalo, ali dajte!

Ispruži ruku prema novčanicima, no Hank ju je držao izvan njegovog dohvata.

— Tko vam je to naredio? — upita.

Hammer razvuče usta u ružno cerekanje.

— Albert Crouse i njegov stari!

Ponovo zgrabi za stotkom, a Hank mu je dade. Sljedećeg trena Hammer se vrati u sobu, zalupi vrata i povuče zasun.

IV

Obitelj Crouse stanovala je u dvokatnici. U prizemlju se nalazio ured za procjenjivanje, a u gornjem katu stan.

Brackett i Reach otvore vrata ureda i uđu. Još je gorjelo svjetlo, a iza visoke tezge radila je ljepuška plavokosa djevojka. Pred tezgom u redu su stajali ljudi u zamazanim radnim odijelima. Na dvojicu novopridošlih bačen je samo brzi pogled. Ovdje se očito

svatko brinuo samo za svoju robu.

Rudar koji bi došao na red podigao bi tešku vreću i stavio je pred plavojku. Djevojka je na zavezanu vreću pričvrstila karticu, uručila čovjeku ceduljicu, pa odnijela vreću u veliki, otvoreni trezor. Red ljudi postajao je sve manji, jer nakon Hanka i Johnnija nitko nije ušao. Hank je pretpostavljao da su to sve radnici iz iste smjene u rudniku. Plavuša poželjela posljednjem rudaru laku noć i pogleda muškarce koji su sjedili i čekali. Kad je opazila da nemaju vreće napunjene rudom, okrene se i zatvori trezor. Zatim ih opet pogleda. Ni jedan od njih nije izgledao kao rudar.

— Što mogu učiniti za vas?

Hank ustane i pride. Najprije pogleda lijevo i desno, kao da se htio uvjeriti da nitko ne prisluškuje, zatim nervoznim glasom reče:

— Imam malo zlata koje bih htio procijeniti. Možete li to preuzeti?

Djevojka nestrpljivo nabra bijelo čelo.

— Naravno. To je naš posao.

Hank postane nešto življi.

— Poznajete li nekoga tko bi to zlato kupio?

— U tome vam možda možemo pomoći — oprezno je odgovorila. — Donesite vašu rudu da je procijenimo, a budete li i dalje željeli, pokušat ćemo naći kupca.

— Dobro. — Hanku kao da je odlanulo. — A sada bih htio govoriti s vašim ocem.

— Sada?! — U glasu se osjeti negodovanje. — Već je u kre-

vetu. U ovo vrijeme spava. Dajte sutra poslije podne.

Johnny pride, osmijehne se i reče:

— Žao nam je, ali to ne možemo. Recite mu samo da jedan stari prijatelj želi s njime govoriti.

Plavuša ga pomno promotri i pri tome postepeno pocrveni u licu.

— Hm... ako je tako...

Izišla je i nakon nekog vremena se vratila u pratnji starijeg čovjeka, koji je još navlačio naramenice preko noćne košulje. Pogledao ih je pospano, a tada prepozna Hanka i iznenađeno stane. Zatim pođe dalje i vrlo prijateljski reče:

— Hank Brackett, tijelom i duhom! No, tako nešto! Čitavu te vječnost nisam vidio, Hank!

— Posljednji put na Filipinima. — Hank previdi ispruženu ruku. — Od časa kad ste me Ben Alberts i ti izvukli iz one gadne situacije. Kako ti je u međuvremenu išlo, Dan?

Pri spomenu Abberts, Crouseovo lice poprimi zatvoreniji izraz, a i njegov glas postade za nijansu oštiji.

— Što te dovodi u Gold City, Hank?

— Mislio sam da već znaš zašto sam ovdje.

— Uopće nisam znao da si u zemlji! — Čovjek ga pogleda s iskrenim čuđenjem. — Kako dolaziš na pomisao da nešto znam?

Hank ga vrlo pažljivo promotri, pa odgovori:

— Zato što mi je to prije petnaest minuta rekao čovjek kojemu si navodno ponudio pet stotina dolara da me ubije.

Crouseovo se lice iskrivi od zaprepaštenja. Djevojka tiho uzviknu. Crouse prvi dođe k sebi i začudeno ponovi:

— Ubije? Tebe! A zašto bih ja to tražio?

— Zato što me Molly Alberts zamolila da dodem ovamo kako bih učinio kraj kradama rude u njenom rudniku. Zato što me netko prepoznao u Keeneovoj krčmi, pa su te upozorili. Večeras su me četvorica pokušala uhvatiti u škare.

Lice starijeg čovjeka poprими nezdravu crvenu boju.

— Za čovjeka kojem sam jednom spasio život pregrub si sa mnom, Hank!

— Vremena se mijenjaju. Ljudi također. Možeš li zanijskati da otkupljuješ ukradenu rudu iz Albertsovog rudnika?

Djevojka opet uzviknu, negodujući, a otac joj kretnjom ruke zapovijedi da šuti.

— To ne osporavam — prizna, pa doda: — Ali ti ne shvaćaš ovdašnje prilike.

— Za krađu nikada nisam imao razumijevanja, Dan.

— Nije krađa kada čovjek uzima ono što mu je jednom bilo ukradeno!

Brackettovo lice ostade tvrdo. Crouse duboko udahne i žustro nastavi:

— Ben i ja još smo bili ortaci kad smo došli ovamo. Zajednički smo kupili rudnike od Keenea. Za sve vrijeme ortastva nismo međusobno utvrdili ništa na pismo. Ni ovdje nisam to smatrao potrebnim. Dozvolio sam da Ben sve isprave ispostavi na svoje ime, kako je to uvijek i činio. Pritom, međutim, nisam uzео u

obzir da smo do tada zapravo bili tek sitni poduzetnici. Nikada nismo raspolagali osobitim bogatstvima. No, pokazalo se da je ovaj rudnik vrlo bogat. Ben je odjenom postao lakom. To se čovjeku može dogoditi. Prisvojio je rudnik, izgurao me iz banke koju smo osnovali. Otjerao je Keenea u bankrot i preuzeo njegovu drobionicu. Sada je Ben mrtav... pa bih htio povratiti nešto od svog udjela.

— Dakle, slijediš Benov loš primjer i kupuješ ukradenu rudu kako bi rudnik otjerao u bankrot, pa onda sve zajedno jeftino kupio, zar ne?

Crouse je gledao Hanka otvorenih usta. Pogled mu je šetao od Hanka do kćeri i nazad. Glas mu poprими kreštav zvuk.

— Sanjaš! Naravno, mi živimo od ove rude, ali ne i više od toga. Molly, međutim, i unatoč kradama sigurno izvlači još stotinu tisuća mjesečno!

— Ne — odgovori Hank. Posljednjeg je mjeseca jedva skupila za radnike, a sljedećeg vjerojatno ni to neće uspjeti. Tada će morati rudnik zatvoriti. I što će onda biti od ovog grada?

Djevojka stavi ruku na usta i širom otvori oči. Daniel Crouse je dovoljno jasno pokazao da ne vjeruje Brackettu. Hank promijenj predmet razgovora i upita:

— Tko je ubio Bena, Dan?

Crouse mu zaprijeti koštunjavim prstom.

— Ne pokušavaj tvrditi da sam to ja učinio! Ne mogu, dođue, reći da mi je osobito žao što je mrtav, ali ja ga sasvim

sigurno nisam, niti sam ga dao ubiti. Znam da Molly i neki ljudi ovdje misle da jesam, ali to još ne znači da je tako!

Djevojka sada uzbuđeno reče:

— Tko vam je rekao da je moj otac naručio vaše umorstvo?

— Carl Hammer.

— Oh... — Rekla je to glasom kao da je riječ o odurnoj gamadi. — Ah, taj!

Johnny upita:

— Čini se kao da ga poznajete?

— Radio je neko vrijeme za nas kao nakupnik zlata, ali smo ga ulovili da radi za vlastiti džep. Moja braća su ga istukla, a otac ga je istjerao. Ovu vam je laž podastro samo zato da nam se osveti!

— Zna li za koga sada radi? — upita Hank.

— Čuvar je u drobionici, a namjestio ga je Mollyn brat — odgovori Crouse.

— Hm... — reče Hank. — Pa, još ćemo jednom poći u »Graylag« i pozabaviti se Hammerom.

Čim su izašli iz ureda, svjetlo je ugašeno. Međutim, saluni i trgovine još su bili osvijetljeni i svuda je bilo živo.

— Mislim da vjeruješ Danielu Crouseu — zamišljeno će Johnny.

— Vjerujem njegovoj kćeri. Svoje mišljenje o Hammeru zacijelo nije tek tako isisala iz prsta.

— Osim toga, izgleda kao andeo. Ipak, sjedili smo tamo i promatrali kako prima ukradenu rudu i izdaje potvrde kao da je posrijedi najpošteniji po-

sao na svijetu. Kako to da joj vjeruješ?

— Ni ona ni Dan nisu pokušali nijekati ono što čine. Začudilo me njihovo iznenađenje kad sam spomenuo da će rudnik bankrotirati. Prema tome, drugi procjenitelji kupuju vjerojatno mnogo više od Crousea.

U »Graylagu« su doznali da je Hammer već iselio, pa produže prema staji za iznajmljivanje. Johnny reče zabrinuto:

— Možda konja nije smjestio u staji.

— Onda ćemo ga slijediti automobilom.

Kad su ušli u staju, Hammer je upravo izlazio iz ureda govoreći čovjeku koji je unutra sjedio:

— Ostavit ću ga u Keenea, a odande ću sutra dalje kočijom.

Hank ga, s rukom spremnom na revolveru, pozva. Hammer se naglo okrene, sagne i ukoči.

— Brackett!

— Dugujete mi sto dolara, Hammer!

— Pa — strah mu se zrcalio na licu — rekao sam vam ono što vas je zanimalo.

— Lagali ste! Nije istina da je Crouse bio naredbodavac. Tko je to bio?

Hammer je stajao poput životinje natjerane u kut. Otvarao je i zatvarao usta, ali nije smogao riječi. Hank mu polako pride, zgrabi ga za košulju i malo dignu, pa grubo prodrma:

— Želim čuti istinu!

Hammer se branio i Hank reče preko ramena:

— Donesi mi konop, Johnny, i zatim izvezi automobil na ulicu!

Mladić skide jedan konop s čavla na zidu, preda ga Hanku, ude u vozilo i upali motor. Glasno brujanje motora uzne-miri konje, pa čuvar staje izide iz ureda i zaprijeti rukom. Hank, koji je i dalje držao Ham-mera za košulju, prode pored čuvara i gurne Hammera pred sebe. Na ulici mu zaveže ruke na leđa, a Johnny drugi kraj konopa sveže za stražnji bra-nik vozila.

— Ovo je posljednja prilika da mi kažete istinu, Hammer! No možda biste htjeli iskušati jeste li brži od našeg automo-bila?

— Ne smijem vam reći, Brac-kett. Ubili bi me!

— A ja ću vas mučiti do smrti ako ne kažete.

Hammer pogleda ljutito jed-nog i drugog, a zatim ulicu na kojoj je promet prilično splas-nuo. Živo je bilo samo još na nogostupima. To kao da je Hammeru ulilo nešto hrabro-sti.

— Nećete me daleko vući — ustvrdi. — Netko iz ovog mnoštva će vas ubiti!

Hank skрати postupak i sjedne za upravljač. Kad je Johnny ušao s druge strane, polako krene dok se konop nije napeo. Zatim jače pritisne papučicu za gas. Hammer je morao potrčati ili pasti. Potr-ćao je, a što je brže trčao to je Hank jače pritiskao gas. Na-posljétku Hammer počne posr-tati i zaviče:

— Stanite! Reći ću! Stanite!

Hank zakoči, pa zaustavi automobil nasred ulice. Medu-tim, Hammer nije mogao tako brzo zastati, pa udari u re-

zervni kotač i glavom u straž-nju stijenku vozila. Napola onesviješten, sruši se.

Nekolicina ljudi na nogo-stupu promatrala je što se do-gađa. Neki su se cerekali, drugi su se više zanimali za automobil, a manje za ono što se zbiva. Johnny promotri mnoštvo, no nitko nije pokazi-vao namjeru da se umiješa. Hank i Johnny izadu iz auta. Hank se sagne, prereže konop na Hammerovim rukama i podigne ga na noge. Nasloni ga na vozilo i reče:

A sada pričajte!

— Ne ovdje. — Hammer po-kaže glavom na radoznalce. — Odvezite me nekuda. Ako vide da govorim s vama, ubit će me prije nego što budem išta re-kao! Najbolje me odvezite u Keeneovu krčmu.

— Zašto tako daleko.

— On će me kriti dok ne stigne kočija!

Hank i Johnny utovare Ham-mera u automobil, pa krenu. Kad su prošli odvojak za rud-nik i kada se više nisu vidjela svjetla Gold Cityja, Hank reče:

— Govorite! Više se ne mo-rate bojati.

Hammer duboko uzdahnu i naposljetku zausti:

— Norman King...

— Tko je on? Nikada nisam čuo za njega. Zašto mu sme-tam?

— On je moj šef u drobio-nici... mladi brat gospode Al-berts.

Hank naglo zakoči i pogleda u Johnnyja, pitajući se da li Hammer opet laže? Onda se opet okrene Hammeru:

— Zašto bi me brat gospode Alberts htio ubiti kada sam došao ovamo da bih pomogao njegovoj sestri?

— Otkud bih ja to znao? Nije mi rekao. Samo mi je obećao pet stotina dolara ako to učinim.

Hank da gas i krene uzbrdo. Iz Hammera se ne može izvući ništa vjerodostojnog, pomisli, pa bolje da ga se što prije riješim. U dvorištu krčme prebaci motor na prazan hod, osloni se rukama na upravljač i pogleda u mračne prozore krčme. Nigdje svjetla.

— Izidite — otresito naredi Hammeru.

Na gornjem katu se otvori prozor. Jedan glas zaviče:

— Prestanite s tom prokletom bukom! Odlazite odavde. Krčma je zatvorena.

Hammer, koji je već izišao, poviče:

— Ja sam, Sharkey! Carl Hammer. Pusti nas unutra.

Prozor se opet zatvori. Iza njega planu sjaj svjetiljke, zatim svjetla nestade, da bi ubrzo zatreperilo kroz prozore stubišta. Ulazna vrata se otvore. Sharkey Keene, u dugačkoj noćnoj košulji i s kapicom na glavi, obrecne se na posjetiće.

— Pa skoro će jutro, Carl! Što se dogodilo! Jesi li pijan!

— Nisam popio ni kapi. — Hammer krene prema trijemu, a Hank i Johnny tik za njim.

Keene ih je šibao pogledom te zagrmi:

— Zašto se onda vucaraš okolo s tim majmunima u ovom vražjem vozilu, ha?

Dovezli su me ovamo zato što me Dutch Peters istjerao iz

grada. Ovdje ću pričekati kočiju.

— Onda ulazi pa da zatvorim vrata! Prokleta je hladno vani! Ali vi... — reče Hanku i Johnnyju — niste ovdje dobrodošli!

— Samo još minutu, Keene — reče Hank. — Onaj Sven Jensen... koji me sinoć ovdje prepoznao... da li je mogao obavijestiti Normana Kinga da idem u Gold City?

Hammer nestane kroz ulaz. Keene je oklijevao, držeći rukom kvaku.

— Mogao je. Radio je pod Kingom dok ga Ben Alberts nije potjerao.

V

Gold City National Bank bila je gotovo jedino poslovno poduzeće u gradu, koje nije bilo otvoreno dvadeset i četiri sata dnevno, nego samo od deset do petnaest sati. Bila je smještena u jednokatnici s malim prozorima. U unutrašnjosti se nalazio visoki pult s rešetkama i tri šaltera, a iza njih veliki sef.

Brackett zastane pred prvim šalterom i upita blagajnika:

— Je li Randolph King ovdje?

Blijedi momak uzdigne obrve. Kao da je prepoznao Bracketta. Možda je protekle noći bio u Estrelitinom kasinu.

A možda je bio svjedok događaja s Hammerom na ulici.

Međutim, nije rekao drugo do ledenim tonom:

– Tko bi to želio znati?

– Hank Brackett. – Nije mu se svidao ton ovoga čovjeka, ni atmosfera u banci. – Recite mu da ću otići k njegovoj sestri ako me ne želi primiti!

Mladi blagajnik nabra nos, no ipak nestade kroz jedna vrata u pozadini. Ubrzo zatim se vrati, otvori zasun na ogradi i reče:

– Gospodin King je tu, zajedno sa bratom. Primit će vas.

Uđu kroz vrata. Iza pisaćeg stola je sjedio zbijen čovjek, tamne, valovite kose. Drugi, mladi i plavokos, stajao je pored njega. Obojica su se držali ozbiljno. Čovjek za stolom reče:

– Brackett? Ja sam Randolph King... – Predstavi plavokosog. – Moj brat Norman.

Brackett kimne i predstavi svog pratioca:

– Johnny Reack. Drago mi je što ste ovdje, Norman – nastavi. – Htio bih vas pitati zašto ste jednom čovjeku ponudili novac da me ubije.

Mladi brat se trgne, proguta slinu, ali prije nego što je odgovorio, stariji oštrim tonom upita:

– Gdje ste to čuli?

– Od čovjeka kojemu je ta ponuda data.

Randolph King zamrmlja. Nije pokazivao uznemirenost, već laganu razveseljenost.

– Onda vas je netko debelo nasamario, Brackett. Vjerojatno mu je to ponudio Crouse, ili njegovi sinovi. – Odmahnu nehajno rukom. – O čemu želite sa mnom razgovarati?

– Što znate o Benovoj smrti? Vjerojatno znate zašto smo došli u grad?

– Naravno. Molly nam je rekla da vam je pisala. A što se tiče Bena... Pokušao je zaustaviti krađe rude. Crouse to, međutim, nije želio. Ni sada to ne bi želio. Nije li to odgovor na vaše pitanje?

– Možda – Hank promotri Randolpha i razmisli da li je Hammer rekao istinu. Zatim se sjeti da su ime nalogodavca iz njega istisnuli silom. Mogla bi, prema tome, postojati i druga mogućnost. Možda je Hammer i ovog puta lagao.

Randolph opazi Brackettovu neodlučnost i reče:

– Godinama smo teško radili da izgradimo ovaj grad, Brackett, i da ovu banku dovedemo do uspjeha. Od Benove smrti trudili smo se da rudnik i drobnionicu održimo u pogonu. Ni Molly, ni Norman, ni ja ne možemo mirno gledati kako nas stari Benov ortak uništava. Iz osвете Crouse uobražava da mu je Ben nešto skrivio. Molly vas je pozvala da spriječite krađe u rudniku. Ako to ne želite i umjesto toga prisluškujete prazna naklapanja Toma, Jacka i Harryja, onda... mislim da nam onda niste potrebni.

Johnny Reack se ljutito umiješa:

– Mi ne radimo za vas, gospodine!

– Zašto ste onda došli? – usudi se umiješati i Norman.

Hank sasvim mirno odgovori:

Zato što Benu dugujem zahvalnost. Da bih vidio što valja uraditi, moram postavljati pitanja. Zato vas pitam: kako je Ben umro?

— Crouseovi su mu pucali u leđa.

— U hodniku pred Estrelitim kasinom, zamalo pošto je od nje naplatio najamninu? Je li naden novac u njega? — upita Hank.

— Ne! — brzo će Norman. — Ali tko vam je to pričao?

Estrelita.

Plavokosi se iznenadio. Izrazi nepovjerenje, čak neprijateljstvo.

— Zašto bi upravo vama to pričala? Ne uobičajate tako otvoreno razgovarati sa strancima.

Brackett je sve manje bio naklonjen braći King.

— Mi za nju nismo stranci.

Normanove oči kratko zaiskre. Ljubomora, pomisli Hank i sakri to saznanje kako bi ga poslije iskoristio. Zatim upita: — Tko je od Crouseovih pucao?

— O, to naravno nisu sami učinili — reče Randolph oštro.

— To je obavio Hammer. Pitajte Estrelitu kad je tako dobro poznajete. Ona vam može reći da je Hammer još bio sagnut nad mrtvacem kada je došao šerif. I... ako je doista tako dobro poznajete... možda će vam ispričati da je najamninu opet uzela i podijelila je s Hammerom prije nego što je došao Peters.

Sada se Norman King zabuni.

— To nije istina, Randolph! Pazi što govoriš o Estreliti!

Johnny namigne ortaku.

— Mislim da ću je navečer pitati o tome.

Normanu se to očito nije svidjelo. Grickao je donju usnu,

a brat ga je s negodovanjem promatrao.

Hank i Johnny izidu a da nisu ni pozdravili braću i podu u hotel.

* * *

Molly Alberts je upravo sjedila za zajutarkom kad ih je sobarica uvela. Starica im ponudi kavu i reče:

— Pričaj mi, Hank, što ste sinoć uzbudljivo doživjeli.

Slušala je kao skamenjena, zatim reče:

— To me ne iznenaduje.

— Što to znači, Molly? — brzo upita Hank. — Znaš li više nego što si nam rekla?

— Nešto što dosad nikad nisam uzela u obzir, ali sada moram. — Ustane i odlučno doda: — Na brzinu ću se predjenuti, pa ću u banku! Trebala sam već mnogo prije uraditi to što sada namjeravam.

Pola sata poslije toga Molly Alberts je stigla u banku, praćena Hankom i Johnnyjem, i ušla ravno u Randolphov ured. Braća su se očito dotad prepirala, jer je Normanovo lice bilo purpurnocrveno. Randolph ušuti usred rečenice, pogleda sestru i protisne:

— Što tražiš ovdje?

Ona pride stolu i reče:

— Želim uraditi ono što sam odavno trebala! Dosad sam to odgadala, jer nisam htjela prihvatiti ono što je očito, ali sada je došlo do kraja. I ti i Norman mnogo ste pričali, ali ni jedan nije poduzeo ništa kako bi spriječio Crouseove ljude da me otjeraju u propast! Sve ste samo mirno promatrali! Eto, zato vas otpuštam. Brackett i

Reack će preuzeti vođenje drobionice i banke. Još danas!

Randolph pogleda Hanka i Johnnya, pa se ponovo obrati sestri. Izgledao je više ljut nego uvrijeđen.

— To nije pošteno, Molly! Činili smo za tebe najbolje što smo mogli.

— Zar ste doista tako glupi? I Ben je smatrao da ste tupi, ali je trebao nekoga kome je mogao vjerovati. E, ja sam zaključila da ni jednome nije trebao vjerovati! Možda ste ga dali ubiti zato što ste se nadali da ćete tada, u moje ime, sve preuzeti?

Braća su šutjela. Molly je to shvatila kao priznanje. Čuli su kako starica uzdiše, a zatim reče sasvim mirno, ali i vrlo oštro:

— Ako ste to učinili, onda ste strahovito pogriješili. Time ste natjerali vodu na Crouseov mlin i on nas je naposljetku upropastio... kao što nam je zaprijetio kad ga je Ben izbacio iz rudnika. Ako rudnik propadne, gotovo je i sa bankom i gradom! Rudnik možemo spasiti samo tako da spriječimo krađe. Dosad to ni jedan od vas nije mogao i zato vas ne želim dulje u svojoj blizini! Napustite banku! Ne želim vas više vidjeti ovdje! Ni ovdje, ni u drobionici, ni u rudniku!

— Pamćenje ti je oslabilo, Molly — reče Randolph. Zavali se u stolac, smješkajući se. — Zar se ne sjećaš? Banka više nije tvoja! Prodala si svoje akcije. Ja sam predsjednik banke... i samo me nadzorni odbor može otpustiti. Ti, međutim, nisi ni član tog odbora!

Staričino lice potvrdi Hanku da je stvarno zaboravila. Ipak je kontrolirala glas kad je odgovorila:

— Dobro, dobro. Zadržite banku.

Randolph pogleda ortake.

— Kako ovi misle spriječiti krađe?

Uvođenjem prostorija za preodijevanje, i to odmah — odgovori kratko i oštro Hank.

— Pa, mnogo sreće — podrugljivo zaželi Randolph. — To je, naime, Ben jednom pokušao, ali nijedan rudar nije došao na posao sve dotle dok nije odustao od te namjere!

Molly Alberts izide iz ureda, a Hank i Johnny pođu za njom. Starica ljutito reče:

— Randolph misli da banku drži u šaci, no uskoro će shvatiti da nije tako. On ne posjeduje nijednu akciju, a posao je zadržao samo zato što sam ja stajala iza njega! Mogu se sada obratiti nadzornom odboru...

— Tko je kupio tvoje akcije? — upita Hank.

— Ne znam. Randolph je sredio sve oko prodaje. No potpuno sam sigurna da bez moga podupiranja neće izdržati više od dva mjeseca.

Brackett nije bio tako siguran. Randolph se nije ponašao kao zabrinut čovjek. Naprotiv, vladao se kao da ima u ruci sve adute i samo čeka kad će ih izigrati. Na povratku u hotel Molly Alberts kao da je postajala sve starija, njena je borbenost popuštala. Naposljetku umorno zakima glavom i vrati se još jednom na pitanje tko je otkupio njene akcije.

— To mora da je upisano u knjigama akcija, ali Randolph nam sada sigurno neće dopustiti uvid u njih. — Ponovo zašuti, zatim duboko uzdahnu i reče: — Ben je cijelo vrijeme priječio da u gradu osnuju još jednu banku. To nam sada zadaje teškoće.

— Kako to? — upita Hank.

— Kad uputimo pošiljku zlata u Denver, prođe između trideset i šezdeset dana do prispjeća uplate od državne kovnice. Novac za nadnice uvijek sam posuđivala od banke. Očito da to više neću moći. Novac od prodaje mojih akcija bit će dovoljan još samo za isplatu sljedećih nadnica. Ako do tada vas dvojica ne nađete rješenje, bit će to kraj!

VI

Tek što su se vrata ureda iza Molly Alberts zatvorila, Norman prošapće:

— Zašto je nisi umirio? Zašto si dopustio da me istjera iz drobionice i rudnika? Kako da izidem na kraj s onom rudom ako nisam tamo? Minirao si cijeli plan!

— Smiri se — odgovori Randolph. — Sve će ispasti dobro.

— Brackett i Reack će nam sjediti za vratom! — ljutio se Norman.

— Priznajem, bila je greška nagovarati Hammera. Izgubio sam živce kada je Molly pozvala ovu dvojicu. Njihov ugled da nemoguće učine mogućim, načas me bacio iz ravnoteže. Ali sada mislim da nam oni mogu biti od velike pomoći.

— Pomoći?! Kako?

— Zar ne uviđaš? — Randolph se naceri. — Brackett će urediti prostorije za preodijevanje. Rudari će stupiti u štrajk i rudnik će zatvoriti. To nam ide u račun!

Normanovo se lice razvedri. Već dvije godine braća su pljačkala rudnik Bena i Molly Alberts koristeći se njihovom svadom s Crouseom i prebacujući svu krivnju na njega. Plan je bio vrlo jednostavan. Rudare koji su navodno bili vjerni Benu Randolph je pridobio za sebe i tako je zlatom vrlo bogatu rudu mogao zamjenjivati jalovinom što se dobivala iz tri kopa u susjednom kanjonu. Te su jame pripadale Randolphu, ali su bile upisane na izmišljena prezimena. Kao nadglednik drobionice, Norman je lako mogao provoditi zamjenu. Čekovi iz kovnice za visokovrijednu rudu ispostavljeni su tako na izmišljenje vlasnika jama, a time u Randolphov džep. A Crouseova djelatnost bila je dobrodošla da ga okrive zbog sve manje dobiti iz rudnika, a zapravo su za svaki dolar što ga je Crouse dobio za ukradenu rudu braća King strpala tisuće u vlastiti džep. Tim su novcem kupili Albertosovu banku, ponovo podvalivši fiktivne kupce. Preuzeli su hipoteku nad hotelom i sakrili u banci šest milijuna. Prostorija za preodijevanje, štrajk rudara i zatvaranje rudnika... sve to bi prouzročilo bankrotiranje Molly Alberts. Randolph bi onda mogao kupiti akcije za cijenu jednog doručka. Kao dodatak, ovom bi se manipula-

cijom istisnula iz posla i obitelj Crouse, zajedno sa svim procjeniteljima koji u Gold Cityju kupuju ukradenu rudu. Randolph je sve to zamislio kao dugoročni plan. Oko godinu dana sve je teklo glatko, a onda je Ben Alberts postao sumnjičav. Jedne večeri je zauzvatio Randolpha u hodniku Estrelitinog kasina i zatražio objašnjenje. Randolph je uvidio da bi mu planovi mogli propasti. Postojao je samo jedan izlaz... i Randolph King je pucao šurjaku u leđa. Zatim se sakrio u toaletu hotela. Hammer je dotrčao da bi vidio što je uzrok pucnjava. U međuvremenu su se u hodniku kasina okupili ljudi i Randolph se neopaženo umiješao među njih.

— Uistinu ne moraš brinuti
— reče sada Randolph bratu.
— Sve će dobro završiti. Na dražbi ćemo dobiti rudnik, zatim ćemo otkazati hipoteku nad hotelom. Rudnik ćemo ostaviti zatvorenim dok ne odsele rudari i svi procjenitelji koji su do sada kupovali kradenu rudu. Zatim ćemo rudnik otvoriti s posve novim radnicima. Tako ćemo postati najbogatiji ljudi u Novom Meksiku.

Oči mladeg brata grozničavo su svjetlucale. Randolph nastavi:

— Sada hitno podi u drobionicu, prije nego što Molly objavi da te više ne smiju puštati unutra. Moraš se bezuvjetno pobrinuti za to da naše vreće isprazne u posude za rudu, a vreće moraš uništiti. Brackett i Reack ih ne smiju naći. Zatim uzmi knjige i donesi ih ovamo.

Nitko Normanu nije spriječio ulaz u drobionicu. Nitko se nije usprotivio ni njegovoj naredbi da se dvanaest vreća isprazni u posude za rudu. Nitko se nije začudio što je te vreće zatim bacio u vatru. To je bilo uobičajeno ako su vreće imale rupe. Nitko nije protestirao kad je odnio poslovne knjige.

Norman se zatim najkraćim putem odvezao u banku i sakrio knjige u veliki trezor. Pošto više nije imao što raditi, tražio je ventil. Misli su mu se ustremile na Estrelitu. Vjerojatno radi u jutarnjoj smjeni, pomisli i krene prema hotelu.

Estrelita je sjedila na visokom stolcu. Norman stane uz točionik i naruči piće. Onda se okrene s čašom u ruci.

Djevojka ga je istodobno oćaravala i odbijala. Nije mu bilo jasno da li je Estrelita po prirodi hladna, ili ga samo drži na odstojanju kako bi pojaćala njegovu želju. Nije bio naviknut na neuspjehe u žena, pa mu taština nije dozvoljavala da vjeruje kako Estrelita nije njime oduševljena. Kad je pogledala u njegovom smjeru, domahne joj neka mu se pridruži. Oklijevala je, ali onda pomisli na posao. Bila je vlasnica kasina, a goste se ne smije vrijeđati. Reće jednom ćovjeku da je zamijeni i pride toćioniku.

— Što mogu učiniti za vas, gospodine King?

On je pogleda i udahne njen miris.

— Jedan momak... ime mu je Johnny Reack... rekao mi je da

je s vama blisko prijatelj. Je li to točno?

Nije odmah odgovorila. Razmisli što se krije iza tog pitanja, zatim će oprezno:

– Poznajem ga.

– Dobro? Možda i vrlo dobro?

– Mnoge ljude poznajem dobro. To je u mom poslu prijeko potrebno.

– Nisam mislio na to. – Njena blizina uzbudila ga i učinila odvažnim. Odloži čašu i brzo se obazre. Nitko nije bio u blizini, pa prilično divlje reče:

– Zašto ste tako hladni prema meni?

– Gospodine King, molim...

– Estrelita uzmakne korak.

On je tako iznenada uhvati za ruku da je nije stigla povući.

– Zar ne znate, Estrelita, koliko vas jako želim?

Ona raširi oči i istisne samo:

– Vi...?!

– Znam da me ne smatrate osobito dobrom lovinom, ali varate se! Za kratko vrijeme postat ću jedan od najznačajnijih ljudi u gradu. Uskoro!

Estrelita se već htjela otrgnuti, ali ove riječi pobude njenu znatiželju. Norman pomisli da je napokon napravio željeni utisak na nju. Likujući nasmiješi se i reče:

– Podite sa mnom danas na večeru! – Ugledavši na njenom licu dvoumicu, tajanstveno doda: – Sljedećih nekoliko mjeseci doći će do velikih promjena u Gold Cityju. Svatko smatra Randolpha značajnim, ali vidjet ćete! Bit ću najveći čovjek u državi! Predite, prema tome, radije na moju stranu! Bit će to za vas vrlo korisno!

Sada ona pristane:

– Dobro, večeravam redovito u osam sati, jer u devet moram opet biti ovdje.

Mladić se pobjedonosno nasmije. Pobijedio je! Ostalo će biti samo pitanje vremena.

– Da dodem ovamo po vas?

– upita.

– Ne... radije dodite u stan na trećem katu. Recimo... u pola osam.

Nakon što je samouvjereno otišao, Estrelita pozove jednog od nadzornika i naredi mu:

– Potražite Hanka Bracketta ili Johnnija Reacka! Recite im da predvečer moram s njima neizostavno razgovarati. Strahovito je važno!

Čovjek ode najprije do njihovih soba, ali ne nade ni jednoga. Recepcionar mu reče da su prije pola sata izišli iz hotela, ali ne zna kuda su otišli.

* * *

Hank i Johnny su bili u potrazi za Gabrielom Smythom. Najprije su pošli u salun »Dollar«, zatim do Emme Louset. Od nje su doznali da bi ga mogli naći u Keenea, pa su se još jednom odvezli do Halfway Housea. Tamo su upoznali Smytha i razgovarali s njim o prilikama u Albertsovom rudniku.

– Zašto s tim dolazite baš k meni? – upita vođa sindikata.

– Zato što nam je potreban netko kome rudari vjeruju i koga slušaju. Ne znam jeste li vi taj ili ne.

– To me znam ni ja – prizna Smythe otvoreno. – A što bih, po vašem mišljenju, trebao reći ljudima?

– Da je Molly Alberts propala. Izgubila je kontrolu nad bankom, a hotel je opterećen hipotekama. Pogon se u rudniku može održati samo onda ako prestanu krađe rude. Da bi se to postiglo želimo urediti prostore za preodijevanje.

Smythe se glasno nasmije.

– I vi zamišljate da će ljudi pristati na to? Postoji samo jedan način da ih se spriječi u krađama. Otjerajte utajivače, procjenitelje i nakupce! Onda se ljudi neće moći riješiti ukradenoga.

– Nešto ću vam predložiti. Sazovite skupštinu i recite rudarima što sam vam ispričao. Podići ću nadnicu na šest dolara po danu. To je dva dolara više nego što dobije ijedan rudar bilo gdje u Americi.

Smytheove plave oči krato zasjaju, ali se brzo ugase.

– Nikada ne bih pomislio da će Albertsov rudnik dati takvu ponudu. Međutim, to neće ići. Mislit će da im želite podvaliti.

Hank se povuče jedan korak i promotri sugovornika od glave do pete.

– Čini se da sam se obratio pogrešnom čovjeku. Voda treba više odvažnosti i borbenosti nego što ih vi imate!

Smythe pocrveni. Za trenu- tak je izgledalo da će skočiti na Hanka, no tada se svlada.

– Dobro. Sazvat ću skupštinu i podastrijeti rudarima vašu ponudu... još večeras ako bude moguće. Zapravo, pri- lično je kasno da bih mogao stići do Gold Cityja.

– Odvezite se s nama. Po konja možete doći kasnije.

Sva trojica se odvezoše u Gold City. Hank iskrca Smythea pred salunom „Dollar“ i pode do drobionice. Zamoli Johnnyja da ostane kod automobila, pa uđe u ured. Nade knjigovodu.

– Zovem se Brackett – za- viče da bi nadglasao buku stro- jeva. – Je li vam Molly Alberts javila da ja preuzimam posao?

Čovjek kimne. To je bilo lakše nego odgovoriti uz ovu galamu.

– Kako se zovete? – viknu Hank.

– Bob Tobey.

– Budite dobri i dajte mi knjige od posljednjih šest mje- seci!

Na Tobeyevom licu zatitra nelagodnost.

– Ne mogu.

– Zašto?

Gospodin Norman je prije- podne bio ovdje i uzeo ih. Onda još nismo znali da on ovdje više nema što tražiti.

– Kakvo je vaše pamćenje, Bob?

Knjigovoda ga pogleda ne razumijevajući.

– Moje... pamćenje?

– Vi ste vodili knjige, zar ne?

– O, da, sir!

– Ne morate me nazivati sir, Bob. Dovoljno je Hank. Mo- žete li se sjetiti nekih brojki?

– Svakako – ponosno odgo- vori Tobey. – Imam gotovo fo- tografsko pamćenje! Mislim da vam mogu ponoviti stavku po stavku. Ne baš dnevne zak- ljučke, ali svakako mjesečne zaključne obračune.

— Sasvim dovoljno. Napišite, molim vas, sve čega se možete sjetiti. U međuvremenu ću razgovarati s poslovođom. Gdje ga mogu naći?

— Sada bi morao biti u baraci za razvrstavanje.

Hank nađe poslovođu McGueena. U baraci je vladala takva galama da Hank nije mogao doviknuti čovjeku tko je i što želi. McGueen se smijao njegovim uzaludnim pokušajima, a onda mu rukom pokaže da uđu u mali ured, koji je od galame bio zaštićen zidovima i debelim vratima.

— Brackett, rekli ste — upita poslovođa, a kada Hank potvrdi, nastavi: — Gospoda Alberts me pismeno obavijestila da ste vi sada ovdje šef i da trebam surađivati s vama.

— Promotrio je Hanka, pa dodao: — Ne bih želio imati neugodnosti i ne želim ih izazvati, ali... — Skine jednu praznu platnenu vreću sa stola i okrene je tako da se vidjela crvena oznaka X. — Vidite li ovo?

— Naravno. Što to znači?

— To ni ja ne znam točno. — McGueen odloži vreću i pokaže drugu, bez znaka. — U ovim vrećama dolazi vrlo bogata ruda iz rudnika — objasni. — Ali već mjesecima su sve vreće koje smo praznili u drobilice sadržavale samo strahovito siromašnu rudu, tako da smo se već pitali zašto se uopće trudimo da je razvrstamo. Međutim, vreće koje smo prije sata ispraznili sadržavale su najbolju rudu koju sam ikada vidio.

— Imate li kakvo objašnjenje za to?

— Nemam. Ruda odjednom ima strostruku vrijednost iako nitko nije javio o nekom novom nalazu. I još je nešto čudno. Neprekidno smo drobili kamen i za jedno drugo poduzeće, koje posjeduje tri rudnika na suprotnom brijegu. Oni svoju rudu šalju u vrećama. Do sada je vrijedila oko tisuću dolara po toni, ali popodnevna pošiljka jedva je naplatila drobljenje!

— Što mislite o tome, McGueen? Smatrate li ovo slučajnošću?

— Slučajnost?! Smiješno. Vreće drugih rudnika uvijek su bile označene crvenim X. Vreće iz Albertsovog rudnika nemaju ove oznake. Danas je, međutim, bilo upravo obrnuto. Želite li moje mišljenje? Visokovrijedna ruda Albertsovog rudnika do sada je zamjenjivana malovrijednim kamenjem drugog poduzeća!

— Kako se to moglo dogoditi pod vašim nadzorom?

— Sasvim jednostavno. Na putu ovamo vode zaprega mogli su promijeniti oznake na vrećama.

Brackett se nasmiješi. Ovo je prvi čovjek koji mu je ponudio pomoć.

— Ali takva operacija zahtijeva organizaciju, zar ne? Tko bi, po vašem mišljenju, mogao biti voda?

McGueenov je odgovor bio pošten. Ne oklijevajući, reče:

— Najprije ja, kao nadglednik u baraci za razvrstavanje. Ili je to jedan od voda zaprega. I, naposljetku, Norman King, koji je vodio rudnik i drobnicu. Saznajte kome pripadaju

oni drugi kopovi. Onda bi se moglo reći da ste našli odgovorne!

— Vi zaslužujete veću plaću, McGueen. Kada sredimo ovu svinjariju, to ćete i dobiti!

Brackett se vrati automobilu, pusti Johnnyju da vozi i sjedne pored njega. Za vrijeme vožnje obavijesti o svemu ortaka i završi:

— Čini mi se da su braća sasvim lijepo izigrali Molly. Točno ćemo to znati tek tada kada pronađemo kome pripadaju drugi kopovi i kome je za zlato plaćala državna kovnica.

— Ovaj prvi uspjeh htio bih proslaviti s Estrelitom — reče Johnny. — Automobil ćemo opet ostaviti u staji. Poslije ćemo poći na onu skupštinu.

Johnny nije našao Estrelitu u kasinu, ali je od jednog nadglednika saznao da je u svom apartmanu. Potrčao je uz stube i pokucao na vratima. Muški glas reče »Naprijed!« Johnny se nasmiješi, otvori vrata... i ugleda Normana Kinga.

Norman se lećne, no ubrzo se osmijehne i reče:

— Estrelita je večeras zauzeta, Reach. Nema, dakle, nikakve svrhe da ostanete ovdje.

Zatvorio je vrata Johnnyju pred nosom upravo kad je djevojka došla iz druge sobe.

— Zar je netko kucao? — upita. — Čula sam glasove.

— Nitko važan. Onaj plavokosi Brackettov ortak.

Promotri djevojku, tražeći neki znak razočaranja, no Estrelita je bila predobra glumica da bi pokazala što osjeća. Momak joj, dakle, ništa ne znači, pomisli Norman.

Otišli su u Delmonicov restoran. Bio je to najbolji hotel u Gold Cityju, a neki su čak tvrdili da je najbolji u Novom Meksiku. U svakom drugom rudarskom naselju veličine Gold Cityja takav bi restoran propao u roku od trideset dana. Ovdje je posao cvao zahvaljujući neprekidnoj rijeci ukradenog zlata. Kad se Norman s Estrelitom smjestio u jednoj od raskošnih loža, ponovo ga preplavi osjećaj moći što ga je pratio čitav dan. Nagne se naprijed i položi ruku na Estrelitinu. Djevojka je ne povuče, ali odmjeri mladica hladnom suzdržljivošću. Norman se tiho nasmije i, da bi probio led, ponudi svoj majmac.

— Kako bi vam se svidjelo da budete vrlo bogata, draga?

Djevojka nemarno sliježe golim ramenima i odgovori:

— Glupo pitanje! Zar to ne bi svatko želio?

— Naravno, ali svatko nema priliku!

Njena je znatiželja postajala sve jačom. Podigne obrve, pogleda Normana i mirno ga upita:

— Želite li time reći da bih ja mogla imati priliku?

— Pa, ako budete ljubazni sa mnom... Tko zna, budete li ljubazni prema meni, mogao bih vas i oženiti!

Estrelita se znala savršeno svladati, mada bi naduvenku najradije pljunula u nacereno lice.

— Nudite li vi to meni brak, gospodine King? — upita i zadovolnički se osmijehne.

Norman pomisli kako je lako pobijedio i to mu udari u glavu.

— Posve je moguće da nas dvoje savršeno odgovaramo jedno drugome. Ja sam o tome odavno htio razgovarati, no morao sam čekati razjašnjenje nekih poslovnih problema. E, sada je rješenje pred vratima. Postati ženom najvećeg čovjeka u državi moglo bi biti veliki uspjeh za jednu Meksikanku.

Ovaj je cilj i Estrelita samoj sebi postavila, ali ne u vezi s Normanom Kingom!

— Doista bi bilo tako — reče ozbiljno. — Ali što bi na to rekla vaša sestra?

Mahnulo je rukom kako bi pokazao da mu nije važno sestrično mišljenje.

— Zaboravite Molly! Njen rudnik je propao. Ona dvojica idiota koje je pozvala ovamo namjeravaju sada urediti prostorije za preodijevanje rudara! To će odmah izazvati štrajk i rudnik će bankrotirati, a Randolph i ja ćemo ga kupiti na dražbi...

Naglo ušuti shvativši, iako prekasno, da je rekao previše. Ali djevojka se nagne prema njemu i reče:

— Čovjek kao vi zacijelo ne bi oženio glupaču, zar ne? A upravo bih to bila kad bih sada pristala na vašu ponudu a da ne znam što ste učinili i što još namjeravate. Ako rudnik bankrotira... zar to ne znači da više neće biti zlata?

Opreznost ga htjede spriječiti, ali uspjeh je izgledao tako blizak da je rekao:

— Poljubite me, pa ću vam sve ispričati!

— Ne mogu to ovdje uraditi. Konobar će se odmah vratiti, a pomislite i na ljude u susjednoj loži. Pričekajte dok dodemo u moj apartman. Najprije večerajmo u miru!

On se namršti i naljuti zbog odbijanja, no ipak nije htio prerano dovršiti ovu večer. Zato požuri da što prije povečera.

VII

Skupština se održavala u velikoj zgradi koju je Ben Alberts poklonio gradu. Rudari zapravo nisu bili jako zainteresirani za osnivanje sindikata, ali su svi koji nisu radili u večernjoj smjeni došli iz znatiželje.

Brackett nije našao Smythea da mu ispriča što je u međuvremenu saznao, a sada je za to bilo prekasno. Kad su Hank i Johnny stigli, velika je dvorana već bila popunjena do posljednjeg mjesta. Sjeli su na prozorsku dasku. Na drvenom postolju uz Gabriela Smythea sjedila su još dvojica.

Crvenokosi gorostas ustane, pride govornici, udari čekićem po dasci i pričekava da nastane tišina.

— Čuo sam danas vrlo uznemirujuću vijest započne izravno, preneražene ne okolišajući. — Albertsov rudnik je propao i lebdi u opasnosti da već sljedećeg tjedna obustavi rad!

Nakon preneražene šutnje uslijedila je bura negodovanja, pa je prošlo neko vrijeme dok je Smythe opet smirio prišutne.

— Gospoda Alberts je na rubu bankrota! Ako ne dobije pomoć, neće moći isplatiti sljedeće nadnice.

Smytheov glas ponovo utone u snažnom negodovanju. Ljudi su ga nazivali prokletim lašcem, ali voda sindikata je odavno navikao da na skupštinama bude suočen s neprijateljstvom. Dao je uzrujanim rudarima vremena da se izviču do promuklosti prije nego što je ponovo progovorio.

— Neće vam nimalo koristiti što me nazivate lašcem! U to ćete se uskoro uvjeriti... čim ostanete bez posla! Uostalom, i sami ste za to krivi, jer ste izdajali visokovrijednu rudu dok rudnik nije prestao biti ekonomičan!

Ustane Crouse i prijeteći šakom zaviče:

— Ti bijedni štrajkolomče! Prodao si se Molly Alberts! Sada vodiš njenu igru i želiš nas povući za nos!

— Jezik za zube, Crouse! Radije slušaj! — Smytheov glas nadjača procjenitelj. — Gold City živi samo od rudnika! Ako se rudnik zatvori, morat ćete svi odseliti! Ono što ste uštedjeli, potrošit ćete dok nađete drugi posao! Izgubit ćete dom kojeg ste godinama izgrađivali. Poslovni ljudi će izgubiti novac. Neki od vas morat će iseliti ne noseći ništa sa sobom. To sam već doživio u nekoliko rudarskih naselja! I vama će se do dogoditi!

Sada su slušaoci ostali mirni. Mnogi od njih već su doživjeli umiranje naselja pošto su bogate rudne žice postale jalove, pošto su rudnici

iscrpljeni, ili iz bilo kojeg drugog razloga zatvoreni. Smythe je ljudima ostavio dvije minute za razmišljanje, zatim prodornim glasom nastavi:

— Međutim, ipak ima nade. Hank Brackett i Johnny Reach uživaju glas da mogu pomoći i tamo gdje drugi zakažu. Možda ste čitali o njima u novinama. Dakle, došli su ovamo kako bi pomogli da se rudnik održi u pogonu. Obećali su mi da će povećati vašu nadnicu na šest dolara dnevno. I sami znate da nijedan rudnik u zemlji ne plaća više od četiri dolara.

Prekinuše ga uzrujane upadice, ali on odlučno izbora da ga slušaju.

— Za protuuslugu se jedino morate suglasiti s uvođenjem prostorija za preodijevanje!

Prijedlog je dočekan snažnim povcima. Crouse skoči i poviče:

— To je Mollyn trik! Ne može biti točno da je rudnik propao! To je jedno od najbogatijih nalazišta u cijeloj državi! Ja to dobro znam, jer sam bio suvlasnik dok me Alberts nije izgurao! Sada Molly pokušava da vas stavi u škripac! Vjerujte mi, ovaj rudnik sigurno neće biti zatvoren! Ako ga Molly izgubi i rudnik bude stavljen na dražbu, ja ću ga kupiti.

Johnny tiho zaškrguće:

— Nitkov!

Smythe ispruženom rukom pokaže na Crousea i poviče:

— Ti uopće nemaš pravo sudjelovati na ovoj skupštini, Crouse! Nisi rudar, nego ušljivi procjenitelj koji koristi ove ljude samo zato da bi napunio vlastiti džep!

Ljudi iz prednjih redova podupru vođu sindikata, ali u sredini prostorije odjenom nastade živo kretanje. Tamo ustane nekoliko rudara i krenu prema postolju.

— Bit će gužve — reče Reach.

Ova je akcija očito bila planirana. Smytheovi su prijatelji prekasno reagirali na opasnost i napadači su stigli gotovo do postolja, kad su drugi priskočili da bi zaštitili Smythea. Zatim počne tučnjava. Rudari su se podijelili. Jedni su bili za Smythea, drugi protiv njega. Graja se brzo proširila i nekoliko sekundi poslije u velikoj prostoriji se samo valjalo more zahuktalih šaka i tjelesa.

Hank i Johnny su se silom probili do Smythea. Jedan čovjek pokuša toljagom zahvatiti Bracketta, no on se pravodobno sagnuo i zabio šaku u njegov trbuh. Rudar se srušio, stenjući. Hank projuri mimo njega, odgurnu drugog rudara u stranu, zgrabi sljedećeg za ovratnik i baci ga natrag na gomilu. Johnny ostade uz Hanka, udarajući revolverskom cijevi lijevo i desno. Tako obojica stignu do postolja, gdje je bjesnila bitka. Crvenokosi je div snažno sudjelovao u njoj.

Hank preskoči dvije stube, ali ga gore dočeka revolverska drška, pa zatetura natrag u Johnnyjev naručaj. Obojici je trebalo nekoliko sekundi da vrate ravnotežu. Zatim Hank dohvati gležanj jednog od napadača. Čovjek se htio osloboditi, ali Hank ga zavitla na gotovo dva metra udaljenu skupinu, pa s Johnnyjem naposljetku probije обруч oko Smythea.

Voda sindikata je ležao na podu. Iz duboke rane na glavi curila je krv. Ortaci ga pokušaju podići, ali im to ne uspije. Smytheova se glava ljuljala lijevo-desno, jer je čovjek bio u nesvijesti.

Dolje je borba i dalje bila žestoka. Više ljudi se splelo preko stolaca, drugi su noge stolaca upotrebljavali kao oružje. Odavno već nitko nije znao tko je prijatelj, a tko neprijatelj. Svatko je napadao svakoga, kako je znao i umio. Iz zahuktalog meteža čuli su se povremeni uzvici i stenjanje.

Linčujte vucibatinu! ... On se prodao Molly Alberts! ... Donesite katran i perje! ... Istjerajte ga iz grada!

Hank zapuca u zrak, pa reče Johnnyju:

— Hajdemo! Vrijeme je da nestanemo! Tamo... kroz prozor!

Zajednički dovuku Smythea do najbližeg prozora. Smytheovi prijatelji su ih štitili. Johnny skoči van i prihvati poluonesviještenog čovjeka. Za njim skoči Hank i mladić mu preda Smythea.

— Dovest ću automobil — reče i otrči.

Čim se Johnny dovezao, smjesti Smythea na stražnje sjedalo. Hank sjedne za upravljač i upita vođu sindikata:

— Zate li kakvo mjesto gdje ćete biti sigurni?

— Da... u Keeneya...

Spasavanje je zapravo trajalo vrlo kratko, ali kada je automobilom zaokrenuo za ugao, Hank zamijeti da su hajkači u međuvremenu preko ulice zategli debeli lanac. Neko-

liko je ljudi držalo baklje, trojica su upravo derala debelu perinu, a četvorica su iz kovačnice dovlačila kotao s katra-
nom.

— Sada ćemo svi dobiti nove ogrtače! — reče Johnny i pregleda oružje. — Zapravo, bila bi sramota pucati na ove supljoglavce! — doda.

Hajkači, kojih je bilo sve više, promatrali su približavanje vozila, ali su oprezno izbjegavali kotače. Pošto je automobil klizio sve polaganije, mnoštvo je počelo vikati. Vozilo stane. Hladnjak je dodirnuo lanac i napeo ga. Ljudi su se, likujući, natisnuli bliže. Hank uključi najnižu brzinu, pa pritisne papučicu za gas do daske. Jaki motor zaurla, grmeći. Ljudi koji su se silovito nagurali naprijed zastanu, pa počnu uzmicati. Jedan tren je lanac držao. Stražnji kotači su se okretali rujući zemlju. Zatim se vozilo polako pokrene prema naprijed. Manje drvo na lijevoj strani ulice iščupano je s korijenom. Hank uključi brzinu za nazad i pričekava da lanac dodirne zemlju, a onda ponovo da gas i potjera prema naprijed. Otraga odjeknu pucanj. Metak prozuji tik uz Hankovu glavu, ali vozilo je već zašlo za ugao. Ušli su u glavnu ulicu i punim gasom krenuli prema ulazu u kanjon.

— Bilo je prokleta tijesno — reče Johnny. — Kakvom su brzinom skupili perje i katran!

— To znači da je sve bilo pripremljeno.

Gabe Smythe promrmlja:

— Ah... s čije strane? Crouse...

— Ne vjerujem — odgovori Hank. — Pripremili su to braća King. Danas smo, naime, nešto saznali, ali nismo imali prilike da vam kažemo. Bit će za to vremena dok vam bude bolje. Kako se osjećate?

— Kao da mi je raskoljena glava!

— Da vas odvezemo nekom liječniku?

— Ne treba mi liječnik. Sharkey je dobar isto toliko koliko i bilo koji liječnik u ovom kraju. Tri godine je u Dublinu pohađao medicinsku akademiju. Onda je u Bredonilleu ubio nekog profesora, pa je morao nestati.

Johnny se nasmije.

— Ne bih to pomislio o Keeneu.

— O, Sharkey pobjesni kad ga razljute.

Razgovor je umorio Smythea. Šutio je sve do Keeneove krčme. Progovorio je ponovo tek pošto su ga Hank i Johnny unijeli u krčmu i posjeli na stolac.

— Razumijete li sada što sam mislio kad sam rekao da neće uspjeti? Ipak sam pokušao, zbog vas.

— Pokušali ste prokleta čvrsto — reče Hank — ali netko je pokušao još čvršće. Hvala vam, Smythe!

— Ne morate mi zahvaljivati. Radije se pobrinite za one nitkove!

— Upravo to i namjeravamo.

Sharkey Keene preuzme brigu o ranjeniku.

VIII

Kad su se vratili u grad, Hank i Johnny potraže Estrelitu. Djevojka je bila u uredu. Pustila ih je unutra, zaključala vrata i upitala:

— Jeste li imali teškoća prilikom povratka?

— Nismo — odgovori Johnny. — Čini se da nam ljudi nisu skloni, pa nam se namjerno sklanjaju s puta.

— Za to imaju dovoljno razloga. Na žalost, nisam znala kako bih vas upozorila. Na skupštini je ubijen gradonačelnik. Detch Peters vas traži i želi vas uhapsiti zbog ubojstva!

Johnny se nasmije.

— Nikoga nismo ubili. Samo smo nekolicinu prilično grubo dograbili.

— U gradu se, međutim, govori drugačije. Navodno, Hank je pucao i pri tome ubio gradonačelnika!

— Hm... — reče Hank. — Vrlo dobro znam kuda pucam. Pucanjem sam samo htio zadržati gomilu i spriječiti je da puca na nas. Nikoga nisam pogodio... jedino ako je netko visio sa stropa!

— Pa Zeb Schwartz je mrtav, a Peters ima mnoštvo svjedoka koji će se zakleti da si pucao u gradonačelnika! Ako se sada usudile izići na ulicu, šerif će vas uhapsiti, ili će vas netko ubiti iz zasjede.

Johnny odbi ovo upozorenje trzanjem ramena. U tom se trenu bavio mnogo važnijom mišlju.

— Ne misliš ozbiljno s onim Normanom, draga? — upita.

Estrelita sklopi uplašeno obje ruke pred lice.

— Oh, ... Johnny... Hank! Ubrizi da će vas Peters uhvatiti zaboravila sam da imam novosti! Onaj blesan Norman ponudio mi je brak! Nešto je petljao o tome da će uskoro postati strahovito bogat i moćan. Ponudio mi je to kao maćac da s njim dijelim život. Prihvatila sam njegov poziv na večeru kako bih iz njega sve izvukla. On i Randolph su bestidno pljačkali rudnik. Ukrali su šest milijuna dolara! Sada nastoje da se rad u rudniku obustavi, a onda bi ga kupili i opet otvorili... s potpuno novim radnicima i, prije svega, s prostorijama za preodijevanje! Norman, svakako, nije sam došao na ovu zamisao. Preglup je za to. Sve je to smislio Randolph. Znae što mi je momak još rekao? Računa da će postati guverner Novog Meksika! Kladim se da ni to nije izraslo na njegovom bunjištu. To mu je Randolph nabajao, kako bi ga pridobio da za njega obavlja prljave poslove.

— Sve se dobro slaže — reče Hank.

Johnny potapše Estrelitu po obrazima.

— Znao sam, prepametna si da padneš na ljepak tom glupanu! Odličan si posao obavila. Što misliš, Hank? Kako bi bilo da usipamo malo pijeska među ležajeve?

— Najprije moramo to dokazati. Iako je sve to smislio Randolph, možemo biti sigurni da je dobro zameo tragove. Njih otkriti moglo bi nas koštati teškog rada.

— Mogla bih poći sucu i ispričati mu što mi je Norman rekao — ponudi se Estrelita.

— Hvala, ali to ne bi bio dokaz nego samo priča. Osim toga, to nam nije potrebno, jer protiv braće King već imamo nešto u ruci. — Hank brzo ispriča teoriju poslovođe iz dro-bionice. — Dokažemo li da ona tri rudnika na drugoj strani brijega pripadaju Kingovima, možemo ih dovesti na sud i zahtijevati da objasne odakle im onih šest milijuna. Naravno, oni će onda tvrditi da je to iz njihovih kopova, a mi ćemo onda zakonski dokazati da u tim rudnicima uopće nema zlata. Hajde, Johnny. Idemo do Molly!

Hank je vjerovao da Molly već spava, ali našli su je budnu i potpuno odjevenu. Osobno im je otvorila vrata.

— Već sam se uplašila da vas je ulovio! — dočeka ih.

— Peters? — upita Hank. — Nismo ga ni vidjeli.

Ona zatvori vrata i uzbuđeno nastavi:

— Bio je ovdje. Toliko je drzak da je uobrazio kako sam vas ja sakrila! A to ću, naravno, i učiniti! O čemu je zapravo bilo riječi na toj skupštini? Koješta sam čula, ali malo toga vjerujem!

Hank joj ispriča. Starica čvrsto stisnu usne, a onda reče:

— Dakle, Crouseove bi ljude trebalo istjerati iz zemlje!

— Oni su, doduše, uzrok smetnjama ali pravi izvor je mnogo bliže tvojoj kući! — reče Hank, pa je obavijesti što je sve saznao.

— Kakva sam glupača! — Molly snažno potrese glavom. — A kakav je tek glupan bio

Ben! Sve smo opazili, ali nikada nismo shvatili istinu! — Odjednom ih pogleda, puna groze. — Izgleda da je Ben to saznao... možda su ga zato i ubili? Da ih ne spriječi u njihovom sramnom poslu!

Hank uhvati staricu za ruku i utješno stisne uvele prste.

— Ne mogu dokazati, ali mislim da je bilo tako.

Molly tiho zastenja. Glas joj je zvučao razočarano kad je rekla:

— A mi ništa ne možemo učiniti.

— O, ipak možemo — odlučno se usprotivi Hank. — No sada mi ispričaj nešto o ovdašnjem sucu. Da li ga Peters drži u šaci? Ili Crouse? Ili tvoja braća?

— Ni jedan od njih. Harvey Stone je pošten i potpuno neovisan. Nitko ga nema u vlasti. Ben mu je, zapravo, pomogao prilikom izbora, ali tome je već deset godina. Nikada nismo tražili bilo kakvu protuuslugu od Harveyja, niti smo je očekivali.

— Onda ćeš ga sada morati za nju moliti — reče Hank. — Mora izdati privremenu sudsku odluku kojom se tvojoj braći zabranjuje da prodaju bilo kakve vrednote. Sutra ćeš, protiv njih podnijeti tužbu na šest milijuna za koje su te prevarili!

Starica obeshrabreno opusti ramena.

— Valjda ne misliš ozbiljno da bih mogla dobiti taj proces, Hank? Ta, cijeli grad je protiv mene.

— To ćemo saznati tek kada pokušamo. Podnijet ćemo sve

dokaze koje ćemo naći, no prije toga sud mora zaplijeniti sve što pripada Randolphu i Normanu, kako ne bi s gotovinom pobjegli u Meksiko.

— Dobro. Pričekaite samo dok uzmem šal...

Još je govorila kad Hank opazi kako se kvaka na vratima polako pokreće. Reagirao je nagonski. Ruka mu potegne oružje s boka i upravi revolver na vrata kad su se otvorila.

Dutch Peters ugleda upereno oružje i naglo zašane.

— Predajte mi revolver, Brackett — reče šerif. — Hapsim vas zbog ubojstva!

Iza Petersa su stajala dva naoružana muškarca.

Hank je i dalje držao revolver uperen u Petersa.

— Ne prikradajte se nikada više prema meni! reče vrlo oštro. — Malo je nedostajalo da vam probušim glavu!

Ona dvojica se izbezume od straha.

Johnny, koji je revolver uperio u šerifov trbuh glasno se nasmije.

— Dobacite mi taj nalog za hapšenje — reče Brackett. — Htio bih vidjeti za što me optužujete.

Peters vrlo oprezno poma-kne ruku i izvuče papir iz džepa. Kad je htio prići bliže, Hank ga upozori:

— Ostanite tu gdje ste! Re-kao sam da mi samo dobacite papir!

Peters baci papir, računajući da će pasti na pod, ali ga Hank spretno uhvati lijevom rukom i pročita. Začudo, nalog za hapšenje je bio u redu. Hank, međutim, nije namjeravao u

zatvor. Ako ga Peters dobije iza rešetaka, moglo bi se dogoditi koješta.

— Kako bi se ovo moglo izbjeći? — upita, mašući nalogom.

— Da me ne želite podmititi?

— Samo sam vas pitao kako se to može izbjeći!

Peters je grickao donju usnu, oklijevajući, a onda reče:

— Hm... možda bismo optužbu mogli zanemariti ako napustite Gold City i nikada se više ne vratite.

— Samo sam to htio znati! Da li ste uopće vjerovali da sam ubio Schwartza ili ste vidjeli povoljnu priliku da me se riješite? — Vrlo oštrim glasom doda: — A sada bacite oružje!

Peters zausti da nešto kaže, ali ga Hank pretekne:

— Mislim ozbiljno! Johnny i ja možemo svu trojicu posmcati prije nego ispalite ijedan hitac! Ako ne vjerujete, pokušajte!

Peters je još tren oklijevao, zatim polako spusti ruku sa revolverom. Prsti se otvore i oružje pade na debeli sag. Pratioci su slijedili njegov primjer. Johnny se sagne i podigne oružje. Kad se povukao, Hank reče:

— Sjedite na kauč!

Peters krene prvi, gundajući:

— Zašto? Nalog za hapšenje je izdan. Ako vas ja ne uhapsim, doći će drugi.

— Tko bi to uradio? Gradonačelnik je mrtav.

— Sudac Stone... čovjek koji je izdao nalog.

— Upravo sam krenuo k njemu kad ste upali ovamo. Kada mu sve ispričam, može me uhapsiti, ali ne vjerujem da

će me osuditi bez dokaza. Što vi mislite?

Dutch Peters ne odgovori. Sjedne, spusti glavu i zagleda se u svoje ruke.

Hank namigne Johnnyju.

– Najbolje da ostaneš ovdje i odigraš ulogu čuvara male djece. Budu li izazivali nezgode, pucaj im u noge!

– S osobitim zadovoljstvom – odgovori Johnny, pa sjedne na stolac s revolverom u ruci.

Molly, koja je do tada stajala kao klp i sve promatrala, pode po svoj šal. Izidu.

– Tko je tvoj odvjetnik, Molly? – putem je upita Hank.

– Frederick Polk.

– Vjeruješ mu?

– Više ne. Sada zastupa i banku, a čini mi se da moja braća bez njegovog znanja ne bi mogli provesti svoje planove.

– Vjerojatno ne bi. Poznaješ li drugog odvjetnika?

– Don Greensleeve je zastupao neke rudare u jednom sporu s rudnikom. Mlad je, ali od riječi. Još ga nisam ulovila u laži. Ima ured u Tyler Buildingu, a tamo i stanuje.

– Hoćeš li k njemu pješice, Molly, ili da podem po automobil?

Nasmiješila se.

– Noge mi još nisu klimave. Mala šetnja na svježem noćnom zraku dobro će mi činiti.

IX

Don Greensleeve se Brackettu odmah svidio.

– Ovo je Hank Brackett, Don – reče Molly Alberts.

Greensleeve kimne, ali ne pruži ruku.

– Već sam ga vidio u onom čudnom vozilu na ulici. Kako ste, gospodine?

– Dobro – odgovori Hank.

– Tražimo odvjetnika.

– Čuo sam da je ubijen gradonačelnik i da je izdan nalog za vaše hapšenje. Ja uglavnom zastupam rudare i kada bih sada radio za nekoga koga oni smatraju neprijateljem...

Hanku se svidjela odvjetničkova otvorenost, ali prije nego što je stigao išta reći, pretekne ga Molly Alberts:

– Ne treba vas on, Don, nego ja!

– O! – Greensleeve je očito postao znatiželjan. – A što je s Polkom?

– Nemam više povjerenja u njega.

– Možemo uštedjeti na vremenu ako gospodinu Greensleevu brzo sve objasnim – reče Hank. – Onda može odlučiti hoće li pristati na moj prijedlog.

Don Greensleeve je vrlo pažljivo slušao. Hank zaključio:

– Kako je Polk zastupao banku i rudnik, mora znati što rade braća King. Pa čak i kad ne bi bilo tako, teško da bi poduzeo nešto protiv braće koju je dosad zastupao.

Greensleeve kimne.

– Samo jedno pitanje: koliko je rudnik doista u škripcu?

Molly Alberts mu odgovori:

– Mogu isplatiti još jednu nadnicu. Nakon toga neću imati ništa. Preuzmete li slučaj, ne mogu jamčiti da ću vam platiti honorar. Morali biste riski-

rati i ići na honorar ovisan o uspjehu.

Mladalački smiješak prede preko uskog odvjetnikovog lica. Pogledavši u strop, reče gotovo sanjarski:

— Vi znate što to znači, zar ne? Dobio bih dvadeset i pet posto od šest milijuna!

— Ako dobijete proces — naglasi Brackett.

— Dobit ću ga! — odvrati mladi odvjetnik samouvjereno i pouzdano. — Krenimo, dakle, na posao! Kao što ste ispravno rekli, najprije moramo isposlovati sudsku odluku protiv braće King. Tom odlukom moraju biti primorani da dopuste uvid u bankovne knjige, kako bi se utvrdilo tko je kupio akcije gospode Alberts. Zatim, jedan nepristran čovjek mora potvrditi koliko su oni lažni rudnici stvarno vrijedni, a mi ćemo dokazati da ti rudnici pripadaju Kingovima. Osim toga, moramo pronaći koliko su novca stvarno dobivali iz Denvera. Međutim, i ako uspijemo vratiti novac i akcije, i dalje ćete imati posla s krađama rude. Kako mislite riješiti taj problem?

— Postepeno, jedno za drugim — reče Hank. — Najprije aktivirajmo rudnik. Ako i tada gubici budu preveliki, zatvorit ćemo ga i čekati da rudari pristanu na prestanak krađa... ili da odu. Onda ćemo uposliti novu radnu snagu i ponovo otvoriti pogon. Ako sada sastavite zahtjev za izdavanje privremene sudske odluke o neotudivanju, mogli bismo ga odmah odnijeti. Tko zna, možda ću sutra ujutro već biti u zat-

voru. Uostalom, ja večeras nisam nikoga ubio.

— Drago mi je što to čujem, ali sam iznenađen da još niste zatvoreni. Dutch Peters je redovito vrlo revan kad je riječ o hapšenju.

— Pa, sada baš Petersa zabavlja moj ortak u Mollynom stanu. Malo sam u neprilici na koji način da pustim šerifa. Imate li vi možda kakav prijedlog?

— Zabavlja? Zgodan izraz za zadržavanje! — Odvjetnik se počne smijati. — Znate, gospodine Brackett, počinjete mi se sviđati... sasvim suprotno onom što sam već čuo o vama u gradu.

Dohvati pero i napiše nešto na papir. Zatim skinе crne štitnike s rukava, ustane i obuče sako.

— Poći ću s vama. Valjda se njegova častost neće previše uzrujavati što ga se po drugi put uznemirava. Imao je večeras mnogo posla. Uzbuna na ulicama, nakon smrti gradonačelnika, trajala je dulje od sata.

Kuća suca Harveyja Stonea bila je na gornjem kraju Druge avenije, naslonjena o stijenu kanjona. Bila je to bijelo obojena drvena kuća, sa čistim dvorištem okruženim betonskom ogradom.

Hank je slijedio Molly i Greensleevea na trijem. Odvjetnik je morao nekoliko puta pozvoniti. Potrajalo je dok je u kući upaljena svjetiljka. Bose noge tapkale su hodnikom, a uzbuđeni glas je htio saznati tko tako uporno zvoni.

— Ja sam, Harvey... Molly.

Ključ se okrene u ključanici, vrata otvore. Sudac se ljutito ispriječi.

— Ako ste došli zato da za onog nikogovića... — Naglo ušuti kad vidje da Molly nije sama. Prepoznao je obojicu njih pratitelja.

— Nismo došli zbog Bracketta, suče — reče Greensleeve. — Nešto važnije je posrijedi.

— Ubojstvo je uvijek važno! — odgovori sudac razdraženo. — Gdje je Dutch Peters?

— Čeka u Mollynom stanu. Poslije ćemo o tome. Smijemo li ući? Da vam predamo jedan zahtjev, koji ne može čekati do jutra!

Sudac se makne i sumnjičavo promotri Bracketta.

— Kakav zahtjev? — upita pošto je zatvorio vrata.

Odvjetnik mu pruži papir i objasni što se zbiva.

— Vaša vlastita braća, Molly? — upita sudac. — Je li to ozbiljno?

— Da, Harvey... moja vlastita braća. Iskoristili su svoj položaj u banci i rudniku da prisvoje šest milijuna dolara!

Sudac promrmlja nešto dok je koraćao prema dnevnoj sobi, koja je služila i kao ured. Sjedne za pisaći stol i promotri staricu, koja je sjela nasuprot.

— To je strahovito teška optužba protiv vlastite obitelji, Molly — reče Stone. — I istodobno protiv dva naša najpoznatija građanina! Možete li sve to i dokazati?

— Hank Brackett kaže da može i ja mu vjerujem. Norman je pričao Estreliti kako su

on i njegov brat isplanirali da me unište. Odluka o neotudivanju mora biti izdana još noćas, Harvey, prije nego što Randolph i Norman pokupe novac i pobjegnu.

Stone je pogledom šetao od Molly do zahtjeva u svojoj ruci, kimajući glavom zbog ljudske pohlepe. Onda uzme list papira, napiše privremenu odluku i potpiše je. Pružajući je Greensleeveu, upita:

— Hoće li to Peters dostaviti?

— To ću radije osobno učiniti sam — brzo odgovori odvjetnik. — A ujutro ću uložiti tužbu.

— Odmah će biti raspravljena pred sudom — reče Stone. — Što radi Dutch u vašem stanu, Molly?

Ona podiže bradu, pri čemu joj zadrhte usnice.

— Čeka da se Hank i ja vratimo.

— Što?! Zašto?

— Ako pokuša otići, Johnny Reach će mu pucati u noge!

Sudac Stone je zbunjeno buljio u nju. Zatim pogleda Hanka.

— Zar ste poludjeli, Brackett? Poslao sam Dutcha s nalogom da vas uhapsi!

— Pa, ja sam ovdje. Možete me zatvoriti. Ja nisam ubio građonačelnika...

— To mogu potvrditi, suče — reče Greensleeve. — Zeb Schwartz je ubijen usred dvorane. Brackett je, međutim, pucao vrlo visoko, samo kao upozorenje.

— Otkud znate to? — upita Stone razdraženo.

— Bio sam na postolju.

— A zašto niste o tome ništa rekli kada su se rudari kleli da je to učinio Brackett?

— Vi znate da zastupam rudare, suče. Bracketta nisam poznavao, a osim toga stvar me se nije više ticala.

— Sada zastupate Bracketta?

— Ne, zastupam gospodu Alberts. Kako Brackett skuplja dokaze koji su nam potrebni, ne bih volio da je upravo sada u zatvoru.

Stone se nasmije protiv volje.

— Vi ste stvarno vrhunac, Greensleeve! Daleko ćete dotjerati, možda čak i do Washingtona. Ne biste, dakle, voljeli da je u zatvoru, a ja treba da vam vjerujem... protiv svjedočenja dvadeset rudara?

Greensleeve se pobjednički smješкао.

— Da. Ne tiče me se koliko je rudara svjedočilo protiv Bracketta. Ja, naime, znam točnije! Dvojica od svjedoka uopće nisu bili u dvorani!

— Hm... — Stone pogleda zamišljeno Bracketta. — Povući ću nalog za hapšenje dok sve detaljnije ispitam. Ali ostanite u gradu, Brackett, dok vam izričito ne dopustim da odete.

— Hvala. Hoćete li to javiti Petersu? On me, naime, pokušao nagovoriti da napustim grad.

Sudac otprati posjetitelje, mrmljajući nešto o čudnim događajima u Gold Cityju.*

Na ulici Hank reče odvjetniku:

— Hvala za alibi, premda je došao prilično kasno.

Greensleeve se nasmija, a oči mu veselo zaiskre.

— Bio sam miljama daleko od dvorane! — reče. — Laku noć i mnogo uspjeha!

Odvjetnik brzim koracima krene prema stanu Kingovih. Hank ga je promatrao uzdignutih obrva, a onda reče Molly:

— To je, dakle, tvoj časni odvjetnik?

— Za mene je častan sasvim dovoljno. On se bori za slučaj koji preuzme.

— Vjerujem da je tako, Molly... pri slučaju koji će mu donijeti četvrtinu od šest milijuna!

X

Pošto je Greensleeve predao Randolphu privremenu odluku o neotuđivosti, među braćom je došlo do burnog raspravljanja.

— Dakle, Molly će nas tužiti! — reče Randolph. — Zanima me kako je došla do svote od šest milijuna? — Pogleda brata. Izraz Normanovog lica bio mu je dovoljan. — S kim si o tome razgovarao? — oštro upita:

— Ja... ovaj... — mucao je Norman — mislim sa Estrelitom...

— Što si joj pričao?

— Ja... ovaj... ponudio sam joj brak i...

— Djevojci iz saluna? Idioti! Zašto si joj spomenuo novac?

— Zato što sam mislio da će tako prihvatiti moju ponudu. Ali nije htjela pristati sve dok nije doznala odakle nam novac. Bila je silno znatiželjna i...

— I onda si joj, tupoglavče, sve ispričao — poviče Ran-

dolph sav izvan sebe. Izgledao je kao da ga je netko šakom udario u trbuh.

— Kakva si ti budala!

— Pa mislio sam... — Norma-
novo je lice bilo zeleno. —
Ovaj... da... da joj mogu vjero-
vati! Ako se hoće udati za
mene, neće se usuditi o tome
pričati!

— Ti si mislio? Mislio! — ur-
lao je Randolph. — U cijelom
svom životu nikada nisi pa-
metno mislio! Tvoja lutkica je,
dakle, otišla do Molly i naša
sestra će nas sada tužiti!

— Kako može? Nema do-
kaza. Tvrdit ću da Estrelita
laže.

Randolph se strovali na naj-
bliži stolac, jer su mu odjed-
nom otkazale noge. Događaji
su bili prebrzi i neočekivani.
Prije deset minuta sve je još
držao u ruci. A sada? Estrelita
sigurno nije pošla k Molly, a
Molly se sama nikada ne bi sje-
tila podići sudsku tužbu. Ne,
Meksikanka je sve ispričala
Brackettu i Reachu, a oni su
nagovorili Molly neka podigne
tužbu!

— Hajde, odjeni se, blesane!
— potjera Randolph brata. —
Idemo u banku!

— Sada? Zašto?

— Zašto, šupljoglavi glupane.
Da je ispraznimo! Na sreću
smo nabavili neregistrirane
vladine akcije, a gotovina se
ionako ne može uhvatiti bez
serijskih brojeva.

— Hoćemo li u Meksiko?

— To vjerojatno još neće biti
potrebno. Pretpostavimo da će
u banci, pošto ispraznimo sef,
izbiti vatra. Kad izgore svi do-
kazi, nikada se neće moći doka-

zati da li smo posjedovali šest
milijuna ili samo šest dolara!
Tada ćemo sudu reći da ni-
kada nismo imali taj novac!

— Ali onda nećemo moći
kupiti rudnik kada propadne!

— Ti se uvijek prelako i prer-
ano predaješ. Kupit ćemo ga!

Na brzinu se odjenu i napu-
ste kuću. Na njihovu sreću,
ulice su bile prazne. Nitko nije
vidio kada je automobil skre-
nuo u prolaz iza banke, ali Ran-
dolph osjeti olakšanje tek kada
su se našli u sjeni. Nije se usu-
dio upaliti svjetlo dok je otva-
rao stražnja vrata.

Udu u zgradu. Pred sefom
Randolph sjedne i reče Nor-
manu:

— Upali šibicu da mogu vid-
jeti brojeve, ali zakloni je ru-
kom.

Kad je otvorio teška vrata,
šibica se ugasi. Međutim, nije
više ni trebao svjetlo. Točno je
znao gdje su vrednosni papiri,
vezani u pakete. Bio je to pri-
lično debeli paket, mada je
svaka akcija glasila na deset
tisuća dolara. Osim šest mili-
juna, bilo je još deponiranih
vrijednosnih papira ulagača i
poveća svota gotovine za
dnevni promet u banci, djelo-
mično u novčanicama, djelo-
mično u zlatnim i srebrnim
kovanicama. Metalni novac
Randolph nije dirao, ali sve su
ostalo izvadili i odnijeli u auto-
mobil. Randolph prebaci preko
svega šatorsko krilo i reče Nor-
manu:

— S ovime ćeš poći preko
brda. Sve dobro sakrij u tride-
set metara duboki rov. Ako
ovog puta zabrijaš, tako mi
svega, ubit ću te!

– Nismo uzeli kovani novac.
– Prokleti glupane! Otkrili bi nas ako se nakon požara ne pronade kovani novac. Daj mi limenku s petrolejom... ispod sjedala je! A zatim odmah kreni! Ako te tko sretne, odglumi pijanca.

Randolph pričekala dok se Norman odvezao, a onda se vrati u banku. Izvadi sve poslovne knjige i bilješke iz sefa, pa ih zamijeni neispisanim knjigama i obrascima. Kad je sve opet bilo u redu, zatvori vrata. Na prave knjige i dokumente naliže petrolej, a isto učini i s namještajem i pisaćim stolom. Zatim zapali papire na pisaćem stolu, uzme limenku i požuri kući. U mraku se razodjene i legne.

* * *

Zvonjava vatrogasaca trgnula je Hanka i Johnnija iz sna. Potrče do prozora.

Zgrada banke bijaše u buktućem plamenu. Trgovine s obje strane već su gorjele i nisu se mogle spasiti. Na suprotnoj strani upravo se uz prasak rušila jedna zgrada, sva u plamenu. Kuće, pretežno izgrađene od drveta i isušene od vrućine, gorjele su kao treske. Vatra je mogla dovesti do katastrofe cijelog grada.

– Staja za iznajmljivanje – zadašće Johnny. – Naš automobil...

Okrene se, skoči brzo u hlače i obuče čizme. Košulju je navukao u trku. Hank je bio samo korak iz njega i doviknu mu:

– Molly! Estrelita! Pobrini se za žene! Ja ću poći po automobil.

Johnny dugim skokovima krene uza stube, a Hank niz njih. Svuda su se otvarala vrata. Pojavljivala su se uplašena lica hotelskih gostiju.

Molly Alberts se već nalazila na hodniku. U naručju je čvrsto držala svoju mačku. Suze su joj tekle niz lice. Nije plakala zato što će izgubiti imovinu, nego zbog opasnosti po čitav grad, kojega je izgradila zajedno s mužem.

Johnny jednostavno podigne uplakanu ženu u naručaj i odnese je u treći kat. Tu je spusti i prepusti brizi jednog od njenih namještenika, pa krene do Estrelitinog apartmana. Vrata su bila otvorena, ali nikoga nije bilo unutra. Johnny pohita u kasino. Vrata Estrelitinog ureda bila su otvorena. Mladić pomisli da je djevojka pobjegla s drugim. Htjede već izići kad začu šuštanje. Odmah potrča.

Estrelita je sjedila pred otvorenim sefom i vadila svežnjeve novčanica, pa ih stavljala u manji kovčeg. Johnny poviče:

– Dodi, djevojčice! Vrijeme je da se oda odavde!

Ona mu se osmjehne, ali ne prekine posao.

– Oh, Johnneeee! Našao si vremena da me tražiš! Dodi, pomози mi!

Da ne bi izgubio mnogo vremena u pregovaranju jednom rukom pokupi preostali novac, zatvori kovčeg i zategne remen. Uzme ga pod pazuh, a slobodnom rukom uhvati djevojku. Estrelita baci još jedan sažaljiv pogled na uredno složene zlatnike i srebrnjake, ali uvidje da bi metalni novac bio pretežak.

Tamni dim valjao se glavnom ulicom. Mada ovdje vrućina nije bila tolika kolika u uskoj ulici, još je bila takva da ljudima nije dopustila da pridu i gase.

Johnny preda Estreliti kovčeg i reče:

— Pronadi Molly i brini se o njoj. Ali budi oprezna. Izbjegavaj gužvu.

Estrelita otrči do sljedećeg bloka kuća, kojeg vatra još nije zahvatila, a Johnny odjuri do staje za iznajmljivanje. Kroz tavanski prozorčić za sijeno nadirao je debeli, crni dim. Krov je bio u plamenu. Suha šindra je pucketala i praskala.

Hank ugleda Johnnya i dovikne mu:

— Je li djevojka na sigurnom?

Johnny kimne, a kada stiže do vozila, Hank doda:

— Kako je tamo?

— Strašno! — hripao je Johnny i hvatao zrak. — Ako vjetar ne promijeni smjer, grad je propao!

— Gdje je vatra počela?

— Ne znam Nisam imao vremena raspitati se. Hajd'mo spremiti automobil na sigurno. Johnny sjedne pored Hanka, koji odmah pokrene vozilo. Izvezu se iz grada i tu uđu u prvi sporedni kanjon. Parkiraju, pa obojica otrče natrag u grad.

Vatra se strahovito raširila i, unatoč naporima gasilaca, izmakla im ispod nadzora.

Don Greenlee ugleda dvojicu ortaka i pritrča im.

— Ovim je propala naša šansa da otvorimo proces protiv braće King — dahtao je od vjetnik. — Banka je beznadno

izgubljena! Prije pola sata urušio se krov. Nakon takve vatre u trezoru će sve pougljeniti ili će se pretvoriti u pepeo... Nije, naime, vjerojatno da su braća sav novac, šest milijuna imali u kovanicama!

Hank upita trećeći dalje:

— Mislite da su Kingovi sav novac imali u banci?

— Ne vjerujem da bi šest milijuna imali u gotovini. Vjerojatno u neregistriranim akcijama, ili drugim vrijednosnim papirima. Šest milijuna u novčanicama bila bi to prevelika hrpa!

— Mogli su ih donijeti iz banke nakon toga što ste im uručili privremenu odluku o zabrani otuđivanja?

— Zamišljam da je tako. Otišli su u banku, uzeli vrijednosne papire i zatim potpalili vatru da bi uništili sve tragove. Vjerojatno nisu namjeravali, niti su računali s tim da bi mogli spaliti čitav grad, ali vjetar je učinio svoje

— Vidjeli ste Kingove?

— Normana nisam. Randolph je bio jedan od prvih na mjestu požara i pomagao je pri gašenju. Zadobio je nekoliko opekotina kad je gasio hotel.

— Hm, vjerojatno su vaše sumnje ispravne — zamišljeno će Hank. — Da se tih šest milijuna nalazilo u banci, King bi se rukama i nogama borio da spasi banku i ne bi se brinuo za hotel. Ostaju dvije mogućnosti. Kingovi su novac odnijeli iz banke i spremili ga na sigurno čim im je tlo pod nogama postalo prevruće, ili su ga iznijeli tik prije požara. Norman ga je

mogao odnijeti nekamo dok je Randolph ovdje glumio svoju ulogu. Vi bolje poznajete ljude nego mi. Raspitajte se malo da li je tko vidio Normana i ako jest, u kom je smjeru krenuo. Ako ikako želite naplatiti svoj honorar, papire se bezuvjetno mora pronaći.

Greensleeve ode, a ortaci produže. Odjednom Johnny pucne prstima i reče:

– Novac! Estrelita! Ona juri okolo s kovčegom punim novca iz kasina! Vjerojatno će se netko dosjetiti što je unutra i onda će je jednostavno lupiti po glavi i oteti joj kovčeg.

– Da li je Molly štogod spasila?

– Mačku!

– Ako vidiš Peters, upitaj ga postoji li u gradu kakvo skladište dinamita.

Johnny pođe u potragu za djevojkom ali je gledao i gdje bi našao šerifa. Hank je, međutim, prvi naišao na Petersa i to u blizini požara.

– Što želite – zaurila odmah šerif. – Ostavite me na miru!

– Imate još samo jednu mogućnost da spasite grad – reče Hank. – Napravite eksplozivom prodor kroz vatru.

Peters ga pogleda žmirkaćući, zatim se ogleda, domahne jednom čovjeku i viknu:

– Charley, ostavi to i donesi dinamit iz rudnika! Moramo ovdje minirati.

Čovjek omdah otrči do obora.

– Vi poznajete grad, šerife – nastavi Hank. – Koje bi mjesto, po vašem mišljenju, bilo najpogodnije?

Peters se namršti, počese po bradi i naposljetku pokaza ispruženom rukom.

– Ispod Četvrtre... između Četvrtre i Pete avenije, rekao bih. Ako nam uspije dići ovaj blok u zrak, možda bismo spasil dio južnog dijela grada.

– Pa, onda uklonimo ljude iz ovog dijela dok donesu eksploziv.

Hank odmah otrči niz ulicu. Peters je trčao uz njega i urlao:

– Natrag! Svi zajedno natrag! Povucite se do iza četvrtre avenije i ostanite tamo!

Ljudi, nisu razumjeli ovu naredbu, ali ipak poslušaju. Kad više nikoga nije bilo u glavnoj ulici, Hank i Peters podu od zgrade do zgrade koje su bile osudene na propast. Udarili su po vratima i prozorima, te tjevali ljude koji su iz straha od nadiruće vatre grozničavom brzinom skupljali svoju imovinu.

XI

Gold City se nalazio u šoku i izgledao je izgubljen. Tri četvrtine svih kuća pretvoreno je u hrpe pepela. Čitava trgovačka četvrt bila je uništena. Maniranje je obavljeno prekasno. Voda u bunarima je presahnula. Vatra je prešla čak na Albertsov rudnik. Riskirajući živote, Hank i Johnny su spasili tri-deset rudara koji su se nalazili pod zemljom. Tamni, smrdljivi oblak dima visio je nad kanjonom, prijeteci da sve poguši.

Navečer su građani stajali u malim skupinama u uništenom gradu i tiho razgovarali. Svi su se bojali

ostati sami s uspomenama. Nije bilo živežnih namirnica ni pitke vode. Za vrijeme očajničkih pokušaja gašenja iscrpljeno je previše vode iz bunara, a ono što je ostalo na dnu pretvorilo se u mutnu, smrdljivu kaljužu. A gasiocima je trebalo još vode, jer se tu i tamo opet pojavljivala vatra.

Najživlja aktivnost sastojala se u pljačkanju. Ljudi su se muvali po već ohlađenim ruševinama i po izgorjelim trgovinama i uredima za procjenjivanje tražili kovani novac i zlato.

Tko je god našao kakvo prijevozno sredstvo, krenuo je na put. Svakome je bilo jasno da će vrlo dugo trajati dok se rudnik opet stavi u pogon i grad ponovo podigne. Kako je pak većina sve izgubila, nije se imalo što čekati.

Hank i Johnny su pomagali Petersu da uvede red. Pošto je Hank opomenuo šerifa da nikome ne dopusti prići sefu što su ga iznijeli iz banke, smjestio je Molly i Estrelitu u jedan hotel u Silver Cityju. Zamolio je staricu neka mu napiše kombinaciju za otvaranje sefa, ako je Randolph u međuvremenu nije promijenio. Nakon okrepljujuće večere Hank i Johnny kupe u trgovini veliku vreću punu živežnih namirnica i krenu natrag u Gold City. Usput su se kratko odmorili u Keeneovoj krčmi, a kada su pošli dalje, povezali su i Smythea.

Kad su stigli u grad bila je već noć. Hank se dovezao pred banku i upitao Petersovog zamjenika koji je pazio na sef iz banke:

— Je li se tko zanimao za taj sanduk?

Čovjek se nasmije.

— Onda bi lijepo opekao prste! Metal, naime dugo drži toplinu. Prije jutra sigurno nitko neće moći dodirnuti sef.

— Ako bi tko pokušao, odmah mi javite. Mi smo se smjestili u kanjonu u kojem smo bili za vrijeme požara sklonili automobil.

* * *

U svjetlu farova ulogorili su se u kanjonu i legli. Ujutro, nakon kratkog zajutarka, krenu u grad. Ovdje se iz pougljenjenih ruševina i dalje dimilo. Kad je Hank zaustavio automobil, pride im šerif i upita:

— Gdje je gospoda Alberts?

— U Silver Cityju.

— Zastupate li još njene interese? Neki ljudi su se, naime, vratili u rudnik i krađu rudu. Ne mogu ih spriječiti.

Hank sliježe ramenima i izade iz vozila.

— Mnogo ne mogu izvaditi za tih nekoliko dana. Moram se najprije pobrinuti za druge stvari. Jeste li nakon požara vidjeli Randolpha Kinga?

— Ne, nisam. Ni njega, ni njegovog brata. Možda su odselili.

Smythe, koji je također izišao iz automobila, reče:

— Randolph je, s ostalima, prošao mimo Halfway Housea.

Hank se okrene i vrlo oštro reče:

— Zašto mi o tome niste ništa rekli?

— Niste me pitali — odgovori ljutito Smythe. — Otkud bih morao znati da vas to zanima?

Umiješa se Johnny:

— Je li već tko pokušao vršljati po ostacima banke?

Peters se nasmiješi.

— Jučer je nekolicina pokušala, ali im je sve bilo prevruće. — U međuvremenu se vjerojatno ohladilo — reče Hank. — Gospoda Alberts me zamolila da pogledam je li nešto ostalo u sefu.

– Ako je u njemu bilo kovanog novca, u što sumnjam, onda se nešto od njega rastalilo. Sumnjam da bi Randolph i Norman napustili grad da se u sefu nešto nalazilo. Ako želite pogledati, rado ću vam pomoći. Zna li kombinaciju sefa?

Hank pokaže papirić.

Potrajalo je dulje od dva sata dok je oslobodio put do sefa. Stijenke su još bile tople, ali su se mogle dodirnuti. Hank postavi kombinaciju i sef se otvori. Unutra je bilo mnogo pepela i pougljenjenog papira. Kovani novac, složen u dva odjeljka, rastalio se u teški grumen. Pažljivo, poput kirurga, Hank počne odvajati pahuljičaste slojeve, dok nije došao do četvrtog bloka velične novčanice. U sredini tog sloja našlo se nekoliko ušćuvanih listova, pougljenjenih samo na rubovima. Tri takva pužutjela lista. Hank pokaže Johnnyju.

Nisu to bile novčanice nego čist papir za akcije.

Dutch Peters je zurio u listove i kimao.

– Što ovo znači?

– O tome ćemo razgovarati poslije. Najprije bih htio sve pogledati, a vas trebam kao svjedoka.

Nije trajalo dugo da Hank na jednoj od pougljenjenih knjiga za račune utvrdi da su u pitanju samo prazne, neispisane stranice.

– Pa to je ludo! – reče šerif. – Sve samo prazne, neiskorištene knjige!

Hank kimne i reče Johnnyju:

– Donesi blok za crtanje iz automobila.

Kad se mladić vratio, Hank pažljivo stavi nekoliko uzoraka papira među debele listove za crtanje.

– Ovo izgleda kao da je netko prije vatre ispraznio sef i ostavio samo kovani novac – reče Peters.

– Što vi mislite?

– To objašnjava zašto Kingovi više nisu u gradu. Ispraznili su sef i napunili ga bezvrijednim papirrom, a zatim zapalili banku.

Peters se začuden češkao po zatiljku.

– Meni, zapravo, nikad nisu bili osobito simpatični. Bili su preoholi. Međutim, ne ide mi u glavu da su opljačkali vlastitu banku, a još manje da su spalili čitav grad!

– To što se zapalio čitav grad vjerojatno je slučajnost. Međutim, Kingovi su imali i te kako dobar razlog da isprazne sef i potpale banku. Tako su htjeli prikriti krađu šest milijuna dolara, za koliko su prevarili svoju sestru i rudnik!

Sve je to bilo previše za Petersa.

– Šest milijuna?! Pa to nije moguće...

– Zašto? Ta, svatko zna koliko je rudnik zlatonosan!

– Bio je nekada. U međuvremenu je ruda znatno ošlabila.

Hank nije imao vremena raspravljati s pomalo tupim šerifom.

– Gdje je poslovođa drobionice? – upita.

– Krade s ostalima rudu iz rudnika.

Hank nađe jednu polugu. Deset minuta nakon toga odlomili su metalno klupko iz sefa i sklonili ga u prtljažnik automobila. Zatim se Hank i Johnny odvezoše do Albertsovog rudnika. Razgovarali su s poslovođom, koji je progovorio tek pošto su ga uvjerali kako nisu došli zato da bi spriječili krađu u rudniku.

– Sjetite se što ste mi pričali o ona tri rudnika iz kojih je potjecala ruda koju su zamjenjivali? Gdje leže ti kopovi i koliko su duboki?

– Ah, zbog toga ste došli ovamo!

– Poslovođa odahne. – Pa, to su

tri plitka kopa. Glavni rov dugačak je možda dvjesto metara. Tamo postoji ured, dva skloništa za rudare i jedna baraka za kuhinju. To je sve.

— Koliko ima radnika?

— Kad sam posljednji put nešto čuo o tome, bilo je riječi o šest rudara, jednom kuharu i jednom kočijašu. Mislim da je on zamjenjivao vreće s rudom.

— Hvala. Kako možemo stići tamo?

— Poznajete li Keeneov »Half-way House«?

— Da.

— Vozite odande još četiri milje, do mjesta gdje se odvaja cesta prema sjeveru. Tamo je sporedan kanjon. No ne znam možete li ovim vozilom po toj cesti.

— Tom cestom prevoze rudu?

— Da.

— Pa, onda možemo. Je li to sve?

— Ne. Petnaest milja dalje postoji prečica.

Hank zahvali poslovodi i vrati se u automobil.

Što si saznao? — upita ga Johnny.

— Kako da dodemo do rudnika gdje su se, po mom mišljenju, sakrili Kingovi. Doduše, možda su već u Meksiku, ali ne vjerujem. Randolph želi dobiti Albertsov rudnik, pa mislim da se neće jako udaljiti sve dok ne odluči o prodaji rudnika. Posjetit ćemo ga!

Zaustavili su se u Keeneovoj krčmi. Tu su večerali i prenoćili.

XII

U zoru su ortaci bili na putu. Nakon dobrih petnaest milja stigli su do odvojka. Ploča s ispranim slovima najavljivala je: Rudnik Daisy. Hank skrene u još uži, sporedni

kanjon. Nekoliko stotina metara put je vodio između strmih, tridesetak metara visokih stijena. Kad su prešli pola puta, odjeknu hitac, koji nadglasa buku motora. Sljedećeg se trena začu još jedan.

Hank zakoči, uključi brzinu unatrag i da puni gas.

— Netko nam je nešto htio reći, Hank — reče Johnny gotovo drhtavim glasom. — Tane je prošišalo tik iznad mog ramena.

Hank je bio prezaposlen da bi odgovorio. Iznenadili su se što su neometani stigli do sljedećeg zavoja i izašli iz dometa nepoznatog pucača. Hank odveze još dalje do mjesta gdje je mogao okrenuti vozilo.

— Što ćemo sada? — upita Johnny.

— Za sada znam samo ono što neću. Ni pod kojim uvjetima ne idem gore! Samoubojstvo ću učiniti onako kako to ja želim.

— Ne vjerujem da su nas htjeli ubiti — glasno je razmišljao Johnny. — Vjerojatno je to bilo samo upozorenje. Ali sada Kingovi znaju da sumnjamo na njih.

— Još nismo sigurni da li su to oni. Dosad znamo samo to kako netko ne želi da dopremo do rudnika Daisy. Najbolje je da se vratimo do Keenea. Možda ima kakvu kartu ovoga kraja.

Sharkey Keene je bio iznenađen kad ih je vidio.

— Oho! Mislio sam da ćete prenoćiti u rudniku Daisy.

— Nismo ni stigli donde — odgovori Hank. — Na jednom dugačkom slobodnom dijelu puta netko je pucao na nas.

— Nimalo me to ne iznenađuje. Tamo gore se nalazi proketo surova družba. Kladim se da je za svakim od njih raspisana potjernica.

— Pa, sada znaju da smo zainteresirani za njih — reče Hank. — Možda će odmagliti. Postoji li još kakav put osim tog?

Sharkey natoči piće, zaniječe glavom i odgovori:

— Nisam ništa čuo o tome. To je vrlo divlji kraj. Čak ga i Apaši zaoobilaze u velikom luku.

Johnny ispi viski.

— Ovom cestom konjima još nisu mogli sići. Najprije su morali pretovariti plijen, a u mraku će vrlo polako napredovati. Potrajat će najmanje dva sata prije nego što sidu s onog brijega. Dotle bismo mogli nešto pojesti... ako nam Sharkey ima što ponuditi.

* * *

Od Keenove kuharice Indijanke Johnny je saznao da postoji i drugi put do rudnika Daisy. Zapravo, malo bolja pješačka staza. Vodi do ranča nekog Indijanca. Stari se zove Carlos Ribera. Indijanka je rekla kako misli da će im on za deset dolara iznajmiti konje i da će ih voditi.

Našli su Riberu. Starac je pažljivo slušao što mu je Johnny govorio. Mladić je zatim prevodio Indijančeve odgovore. Ribera je gledao čas jednog, čas drugog muškarca, čas čudnovato vozilo. Bio je već čuo o željeznom konju kojega ne hrane travom, ali nikada nije vidio automobil. Naposljetku uzdahne i počne vrlo brzo pričati Johnnyju, podvlačeći svoje riječi kretnjama. Trajalo je dugo dok je završio i dok je Johnny to preveo Hanku.

— Kaže da će nas voditi sve do prilaza kanjonu Devil, ali ni koraka dalje. U tom kraju se jednom odigrao krvavi obračun u kojem su poginuli mnogi pripadnici njegovog naroda. Boji se poći tamo.

Mogao bi sresti duhove prijatelja, koji bi ga zaklinjali da im pomogne pri osveti, a on je prestar da bi tako što pokušao.

XIII

Hank je odmah vidio da su konji koje su jahali stari gotovo isto toliko koliko i Indijanac. Nije bilo sedla, a uzde su se sastojale od povezanih konopaca.

Johnny je to smatrao sasvim prirodnim. Za kratko vrijeme koje je proveo u društvu staroga, Hankov ortak kao da se vratio u djetinjstvo. Hanku nije bilo teško zamisliti Johnnyja u kratkoj kožnoj pregači i s lukom u ruci.

Put je čak i za konje bio težak. Hank je u životu vidio mnoge negotoljubive i puste krajeve, ali nijedan nije bio kao ovaj.

Mjesec je izišao, bacajući tamne, sablasne sjene. Mjestimice je staza bila tako uska da su morali jahati jedan za drugim. Skrenuše na poprečnu stazu kad je mjesecina u sivilu zore izgubila srebrnasti odsjaj. Obzorje na istoku najprije se obojilo ružičasto, zatim je sunce eksplodiralo iza vrhunaca Mimbresa.

Staza se zmijoliko penjala preko hrpta brijega. Iz kamenjara od lave vodila je preko visoke padine do kanjona između dva vrhunca. Na prilazu tom kanjonu Indijanac zastane. Johnny porazgovara s njim, a onda se okrene Hanku.

— Na drugoj strani se nalazi kanjon Devil. Ovdje će nas Carlos napustiti.

— Onda mu plati. Dalje ćemo sami.

— Carlos hoće da mu vratimo konje.

— Šališ li se?!

– On tvrdi da sve što ude u ovaj kanjon mora umrijeti.

– To bi se vjerojatno i nama dogodilo kada bismo pokušali pješice. Otkupi tu kljusad i reci da ćemo mu konje darovati kad dođemo po automobil.

Johnny to predloži starcu. Carlos Ribera se protivio, svadio, vikao i mahao rukama.

Hank postepeno izgubi strpljenje.

– Što još hoće?

– Sto dolara.

– Što?! Zar za ove hrpe kosti? Prokletstvo, za četrdeset dolara mogli smo kupiti najbolje konje u državi! Možeš li mi nešto reći? Kako su bijelci uopće mogli izići na kraj s Apašima?

– S jedne strane, imaš pravo – prizna Johnny odbrojavajući novac. – S druge, stari nas ima u šaci.

Carlos i Johnny izmijeniše još nekoliko riječi, zatim Indijanac odjaše natrag.

– Rekao si mu da ne smije dirati automobil? – upita Hank.

– Rekao sam mu da u motoru živi demon, koji dopušta prilaz samo nama dvojici. Stari se sada sasvim sigurno neće usuditi prići vozilu. Paklenski se boji duhova i demona.

Ujahali su u prolaz. Staza se prilično strmo uspinjala. Povremeno su morali sjahati i voditi konje. Tlo je postepeno mijenjalo boju. Iza uskoga, stjenovitog klanca naišla je plitka udolina, sa svih strana opkoljena bregovima. Hank, koji je jahao prvi, naglo zaustavi konja. Naišao je na polje izbljedjelih kosti, poluzakopanih u crvenkasti šljunak. Bilo ih je na stotine... lubanje ljudi i konja, noge, ruke, rebra...

– Ovdje se odigrao pokolj o kojem je stari pričao – objasni Johnny. – Mora da je to bilo ludo klanje.

– Rekao ti je kako je daleko odavde do rudnika Daisy?

– Još oko petnaest kilometara.

Jahali su dalje. Malo prije nego što su stigli do uskoga stjenovitog prolaza na suprotnoj strani udoline, zaustavi ih jedan glas.

– Stanite! Imam vas na nišanu! Bacite oružje!

Zaustave konje. Nepokretno su stajali neko vrijeme. Hank pogleda na gornji rub stijene, ali nikoga ne otkrije. Ugleda samo svjetlucanje puščane cijevi iza jedne stijene.

– Izgleda kao da ima sva četiri asa u ruci – reče Hank suho, skidajući remen s oružjem.

– To je već drugi put da su nas mogli skinuti, ali nisu. Što to znači?

S ruba stijene odjeknu dva puščana pucnja, ali meci nisu dozujali do njih. Hank reče:

– To je znak. Vjerojatno zovu gazdu.

Čekali su u vrućini, koja se pojačavala. Naposljetku začuše odjeke konjskih kopita u stjenovitom usjeku, a onda se na padini pojave tri jahača. Dvojicu od njih su poznavali: Randolph i Norman King. Trećeg nikada dotad nisu vidjeli. Dojahali su tako blizu da su se mogli sporazumijevati riječima. Sva trojica su držala spremno oružje u ruci.

– Lambert – pozva glas odozgo – drži ih na oku dok sidem.

Randolph reče podrugljivo:

– Kada vam se naređuje, niste nimalo osorni, gospodine Manager! Držat ćemo obojicu na oku, a vi pogledajte imaju li još oružja... A vi... – dovikne Hanku i Johnnyju – dignite ruke uvis dok vas pretražuju.

Ortaci poslušaju. Lambert sjaše i pride im.

Randolph King posprdno nastavi:

— Ni vi više niste siloviti. A i glupi ste. Dolazite ovamo naslijepo, i to sami, a lako ste mogli doznati koliko ljudi imamo.

— Saznali smo — odgovori mu Hank.

— Onda je to gluplje što ste došli. I to pošto smo vas već upozorili. Zar ste doista mislili da ćemo svoja leđa ostaviti nazaštićena?

Lambert podiže remenje s oružjem i vrati se konju. Pojavi se čovjek koji je stražario iza stijene. Lambert pogleda Randolpha i upita:

— Što sada?

— Mogli bismo ih ovdje ubiti, da prave društvo ostalim kostima.

— Mislim da bi bilo bolje da to ne učinite — polako reče Hank. — Mnogi ljudi znaju kuda smo pošli. Ako se ne pojavimo, postavljat će neugodna pitanja.

— Koji ljudi? — oštro upita King.

— Vaša sestra, Dutch Peters, Keene... Uostalom, šerif već zna da se u sefu nalazio samo bezvrijedni papir. Bio je prisutan kada smo otvorili sef. Nije sve sasvim izgorjelo, pa se dobro vidjelo da je u pitanju samo bezvrijedan, prazan papir. Šerif misli da ste ispraznili sef, a zatim zapalili banku.

Norman sočno prekine i poviče:

— Trebali smo otići dok je grad gorio! To sam ti odmah rekao. Ali ne, još jednom si morao biti lukav! Htio si čekati na dražbu i...

— Jezik za zube! — zauria Randolph. Normana se, međutim, više nije moglo ušutkati.

— Sada se ne možemo vratiti! Optužili bi nas za podmetanje požara a i zbog toga što smo prekr-

šili Stonesovu privremenu zabranu otuđivanja!

— I zato što ste ukrali šest milijuna dolara — doda Hank. — Uz to još i plijen iz banke.

— Šest milijuna? — odmah se zainteresira Lambert.

— Kakvih šest milijuna? — ponovi čovjek s puškom.

Hank pogleda jednog, pa drugog.

— Riječ je o novcu dobivenom za zlato iz Albertsovog rudnika... o utršku za vrijednu rudu koju ste zamjenjivali s kamenjem iz rudnika Daisy!

Lambert je piljio u njega razjapljenih usta.

— Pa nama je rečeno da ima manje od pet stotina tisuća! — Doviknu čovjeku s puškom: — Lagali su nam!

— Brackett laže! — brzo će Randolph. — Ne slušajte ga! Hoće vas nahuškati na nas!

Lambert stisnutih očiju pogleda Hanka, zatim Randolpha, pa opet Hanka.

— Hm, vidjet ćemo — reče naposljetku. — Saznat ćemo.

Vine se u sedlo i okrene konja. Očito je htio odjahati do rudnika. Čovjek s puškom otrči do stijene, gdje je vezao svog konja.

— Čekaj me!

Norman okrene konja i podigne revolver. Randolph ga udari po ruci:

— Pusti ih, budalo!

— Ali... ali što će sada učiniti? — uznemireno upita Norman.

— A što mogu učiniti? Ne znaju gdje je sklonište. Na kraju će se zadovoljiti s onim što će dobiti od nas. — Uperi oružje u Hanka i Johnnya. — Naprijed! Poslije ćemo odlučiti što ćemo s vama.

Kad su stigli do rudnika Daisy, Lambert i čovjek s puškom nisu bili tamo. Norman najprije po-

gleda u obor, gdje se motalo nekoliko konja, zatim upita brata.

— Gdje su?

Randolph sjaši, držeći revolver uperen u Hanka i Johnnija.

— Vjerojatno u rovu. Kopaju kao nikad dosad. Htjeli bi naći novac. Drži ovu dvojicu na oku dok ja ispraznim komoru za eksploziv. — Otvori teška vrata i izvuče dva sanduka dinamita. — Ne bih htio da vam se što dogodi budete li se igrali šibicama — reče posprdno Hanku i Johnniju. — Hajde, udite!

Ortaci uđu. Vrata se za njima zalupe i zaključaju.

Komora za eksploziv bila je ukopana u stijenu a prednja se strana sastojala od debelih dasaka. Prozora nije bilo. Svjetlo je prolazilo samo kroz pukotine u stijeni od dasaka. Johnny sjedne na pod i leđima se nasloni na stražnji zid.

— Znaš li što, ortace? — upita.

— Ne napredujemo baš naročito. Ako Lambert i njegovi ljudi nađu plijen, braći King su odbrojeni dani... a onda smo mi na redu.

— Ne vjerujem da će dolje naći bilo što osim jalovog kamenja. Randolph nije bio uzbuđen, što znači da se novac ne nalazi u rovu. Doka god oni to ne nađu, Kingovi su sigurni.

— Da. To znači da imamo vremena za mali spavanac. — Johnny se u sjedećem položaju smjesti za spavanje.

Hank istraži malu prostoriju. Što nije vidio, pipao je rukama. Utvrdio je da je pod postavljen na stijenu. Kada bi se u blizini prednjeg zida mogle iščupati dvije ili tri daske, možda bi se moglo iskopati rupu ispod zida i tako izići. Zato se vrati do hrpe drva u stražnjem dijelu. Činilo mu se da je riječ o građevnom drvu, uskladištenom za kasniju upotrebu. Pipao je

po njemu i tražio bilo kakav predmet koji bi mogao upotrijebiti kao polugu. Pronađe kutno željezo, široko oko pet centimetara, i debelo pola centimetra. Vjerojatno je njime bila pričvršćena kutna greda.

Hank je počeo grepsti prijavštinu iz jedne pukotine između dvije podne daske, kako bi u nju mogao zaući kutno željezo. Napredovao je polako. Nakon jednog sata pride mu Johnny, uhvati provizornu polugu i reče tiho:

— Odmori se malo.

— Mislio sam da spavaš.

— Kako bih kada se vrtiš kao jež. Daj malo meni! Kad su oslobođili prvu dasku, prema Hankovoj procjeni moglo je biti oko deset sati. Drugu dasku odstranili su mnogo lakše i odmah počeli kopati rupu. Stalno su se smjenjivali. Jedan je kutnim željezom strugao po tlu, drugi je šakama skupljao zemlju i izbacivao je iz rupe. S vremenom na vrijeme bi zastajkiivali i oskuškiivali.

— Strašno je tiho — šapne Johnny. — Gdje su?

— Kopaj dalje, pa ćemo vidjeti.

Rupa je postajala veća i dublja. Ušli su u nju i progurali se ispod vrata. Johnny je glavom išao naprijed i provlačio se prema gore.

— Gotovo — reče tiho.

Čekao je, držeći kutno željezo kao oružje, ali ništa se nije micalo, pa brzo proširi otvor i izvuče se potpuno van. Oprezno podigne glavu i pogleda uokolo. Nigdje se nije vidjela nikakvo svjetlo. Mjesec još nije izišao tako da je vladala gusta tama.

— Nikoga osim nas — reče Johnny Hanku kada su se obojica našla na slobodi. — Izgleda kao da su otišli.

Poput sjene šmugnuše u sklonište za radnike. Vrata su bila otvorena. Oprezno uđu, pipajući po krevetima. Nije bilo pokrivača. Na klinčanicama nisu visjele stvari. Izidu i pođu do obora. Tamo su bili još samo blijedni Indijančevi konji.

— Pa, Johnny — reče Hank — krenimo u potragu za našim srdačnim domaćinima.

— Potražimo najprije oružje.

Pretražili su temeljito sve zgrade, no nisu ništa našli.

— Učinimo drugačije — reče Hank i pride sanducima s dinamitom, koje je Randolph izvukao iz komore za eksploziv. Otvori jedan sanduk i izvadi šipke dinamita. Našao je i smotak upaljača. Odreže duge komade, učvrsti ih na šipke i zatakne za opasač.

Ovoga puta nisu jahali kroz kanjon Devil, nego putem koji je u blizini »Halfway Housea« izbijao na glavnu cestu.

XIV

Stigli su do krčme prije podneva. Dvorište je bilo prazno, u kući je bilo tiho. Ortaci se zglédaju. Hank odjaše iza kuće i pretraži staju, pojatu i obor. Kod stražnje ograde stajala su dva konja. O konjima braće King ili njihovih rudara, ni traga. Hank ipak nije htio riskirati. Zapali cigaru i izvuče iz opasača nekoliko šipki dinamita. Bude li potrebno, treba samo pritisnuti užareni kraj cigare na upaljač i baciti provizornu bombu.

Odjašu do kuhinjskih vrata i tu sjašu. Iz kuhinje se ništa nije čulo. Hank oprezno uđe, Johnny za njim. Kuhinja je bila prazna. I gostinska soba.

— Sharkey! viknu Hank. — Sharkey, gdje ste?

Nije bilo odgovora. Krenu i zaobidu točionik. Ukoče se. Licem prema podu u lokvi krvi ležala su dva čovjeka. Johnny okrene vrškom čizme jednog, pa drugoga.

Randolph i Norman King buljili su otvorenih očiju u strop. Randolph je imao rupu od metka na čelu, a njegov je brat bio pogođen u vrat.

— Sharkey! — poviče Hank još jednom. — Hej, Sharkey, gdje ste?

Sada se čulo muklo stenjanje iz blagavaonice. Johnny pode dugim koracima, ali na vratima zastane i pričekava Hanka.

Keene je ležao na ledima. Ruke su mu bile skrštene na grudima, lice krvava masa.

Indijanka je čučala pored njega i njihala se naprijed-natrag stenjući u ritmu njihanja.

Johnny joj pride, oprezno dodirne ramena i podigne.

— Mrtav? — upita tiho apaškim narječjem.

Ona kimnu.

— Što se dogodilo? — odlučnije nastavi Johnny, kako bi je istrgao iz letargije.

Uđe i Hank. Osvrtao se ne bi li našao kakav trag, ali nije bilo nikakvog nereda.

Indijanka ispriča Johnnyju:

Kingovi su došli u zoru. Tražili su od Sharkeyja sanduk što su mu predali na čuvanje. Sharkey ga nije htio predati. Tražio je veći udio. Rekao je da su ga prevarili.

— Koju je ulogu Keene igrao? — upita Hank.

Johnny preveđe pitanje Indijanki, a zatim i njen odgovor:

— Bio je veza. Netko mu je iz Albertsovog rudnika javljao kad će uslijediti pošiljka visokovrijedne rude u drobionicu. On bi o tome obavijestio Lamberta, kako bi se mogla zamijeniti za bezvrijedno kamenje iz rudnika Daisy.

– A što se ovdje odigralo?

– Randolph je obrađivao Sharkeyja dok je Norman držao revolver. Sharkey je vikao i psovao, pa nitko nije čuo dolazak novih gostiju. Vrata su se naglo otvorila i ušli su ljudi iz rudnika Daisy. Normana je uhvatila panika, pa je počeo pucati. Lambert je ubio najprije njega, zatim Randolpha. Tada Lambert reče Sharkeyju da su braća King donijela ovamo šest milijuna dolara i zatraži da mu to preda. Sharkey potvrdi da je to točno, ali spomene da je s Kingovima dogovorio udio od pedeset i jedan posto jer je rudnik u početku bio njegov. Lambert je to odlučno odbio. Novac valja podijeliti na devet jednakih dijelova. Sharkey je, međutim, sanduk htio predati samo uz veći udio. U protivnom neće odati gdje je sanduk. To mu je bila velika greška. Prilično su loše postupali s njim, polomili su mu obje ruke i naposljetku ipak saznali da je sanduk ispod ploče ognjišta. Izvukli su ga i otvorili. Kad nisu našli gotovinu nego samo papire, poludjeli su. Lambert je vikao i želio saznati gdje je novac, a Sharkey mu reče da svaki od tih papira vrijedi sto tisuća dolara. Onda ga je Lambert ustrijelio. Ispraznili su police iza točionika, ponijeli sve živežne namirnice iz kuhinje i sanduk.

– Sluti li Indijanka kuda su otišli?

– Johnny je upita i ona odgovori da je Lambert za vrijeme pakovanja boca razgovarao s ostalima. Idu u Chihnahu. Lambert tamo poznaje nekog odvjetnika koji može vrijednosne papire zamijeniti za novac. Nakon toga Lambert i njegovi ljudi namjeravaju u Južnu Ameriku.

– Hm, imaju pola dana prednosti! – reče Hank.

– Ali mi imamo automobil – podsjeti ga Johnny.

– S njime se možemo kretati samo cestama. Do El Pasa je automobilom prokleta dugi put, a na konjima se može ići prečacem. Bit će to paklenska utrka želimo li ih uloviti prije granice.

* * *

Hank i Johnny su najprije navratili na ranč staroga Ribere. Tu ih zamalo zgrozi gorko razočaranje. Stari Indijanac napajao je njihov automobil kao i svoje životinje! Ulijevao je vodu u rezervoar! Ot-krio je vijčani zatvarač, odvrtio ga i gurnuo štap u rezervoar. Kad ga je izvukao, donji kraj je bio mokar. To ga je navelo na misao da »željeznom konju« treba vode!

Hank je morao odjahati u Silver City po benzin. Johnny je u međuvremenu ispraznio rezervoar i temeljito ga očistio i osušio. Sve to trajalo je dva dana.

Na vožnju planinskom cestom u Silver City, a zatim na put dug stotinu kilometara do Las Crucesa utrošili su sljedeća dva dana. Tu su se zadržali i u šerifa raspitali o skupini od osam stranaca koji su možda ovuda prošli. Da, vidjeli su ih prekjučer. Odjahali su za El Paso. Od Las Crucesa do meksičke granice bilo je samo šezdesetak milja. Hank je to prešao za jedan sat, ali kad su stigli na granicu, još su bili daleko iza skupine iz rudnika Daisy.

Od Ciudad Juareza do grada Chihuahue postojala je željeznica. Uz prugu su mnogo brže napredovali nego cestom, jer nisu morali obilaziti rupčage, volovske zaprege, kolone teško natovarenih mula... Progonjeni su mogli jahati prečacem, ali do glavnoga grada je ipak daleko, a konjima je potreban

i odmor. Ne bude li kvara na automobilu, mogli bi stići do Chihuahue prije Lamberta i njegovih ljudi.

XV

U brdima pred Chihuahuom Hank ostavi Johnnya u jednoj napuštenoj kolibi i produži sam dalje. Parkirao je u pregradu, u jednoj staji za iznajmljivanje, koju je otprije znao.

Bilo je vrijeme sieste, a to nije pravi čas za audijenciju u guvernera. Ulice su bile puste. Hank ude u malu kantinu nasuprot guvernerovoj palači. Nije bilo gostiju, pa je gostioničar drijemao na slamarici iza zavjese. Otvorio je samo jedno oko i zamolio gosta neka si sam natoči piće. Zatim nastavi spavati. Hank napuni čašu i sjedne za stol, čekajući da grad opet oživi.

Udarci kopita po kaldrmi pobudili su Bracketovu znatiželju. Bilo je nevjerojatno da bi se Meksikanci u ovo vrijeme našli na cesti. Pođe do ulaza i pogleda van.

Prošlo je osam konjanika. Prema odjeći i sedlima bili su Amerikanci. U prvom jahaču Hank prepozna predvodnika rudnika Lamberta. Stigli su prije nego što je očekivao. Vjerojatno su brzo jahali i nekoliko puta mijenjali konje. Hank se povuče u sjenovitu prostoriju i promotri jahače. Sa zadovoljstvom utvrdi da se usred skupine nalazi tovarni konj opterećen dvjema dobro napunjenim kožnim vrećama.

Lambert skrene u sporednu ulicu. Hank baci novčić na stol i kad je posljednji konj zamakao za ugao, potrči i oprezno proviri iza ugla. Jahači su sjahali i jedan za drugim ušli u kuću. Pričekao je da

i posljednji ude, a zatim potrči mimo kuće. Ugleda natpis: »Andre Higgins, odvjetnik«.

Pogleda na sat. Uskoro će šesnaest sati. Prerano, ali nije više mogao čekati. Stražar na ulazu u guvernerovu palaču bio je potpuno nezainteresiran sve dok mu Hank nije pružio novčanicu. Tek je tada pozvao dežurnoga, koji ga je uveo u predsoblje. Hank je morao čekati gotovo čitav sat. Postajao je sve nestrpljiviji. Lambert je u međuvremenu mogao odvjetniku predati vrijednosne papire i opet odjahati iz Chihuahue, kako bi se negdje sakrio dok Higgins unovči akcije.

— O, kapetane — uzviknu Lopez, ustane i pruži ruku Hanku. — Duboko žalim što ste tako dugo čekali, ali državni poslovi... No, vi razumijete. Vi ste zamjenik šerifa Sjedinjenih Američkih Država, sa specijalnim zadatkom da vratite vrijednosne papire koje su neki vaši zemljaci ukrali i donijeli u naš grad.

— Točno, generale.

— I vi računate na moju pomoć pri oduzimanju tih vrijednih papira. Bit ću iskren, kapetane. Moja siromašna zemlja trpi od gladi i nestašice. Imam samo nekoliko ljudi i ne bih vam mogao nikog prepustiti.

— Nemam novaca da platim nekoliko vojnika, ali imam nekoga za koga ste vrlo zainteresirani. El Tora. Zamijenit ću ga za te papire.

— Poći ću s vama! — General pozvoni tajniku i naredi da iz stražarnice dovede dvanaest ljudi.

Nekoliko minuta zatim mala skupina ude u sporednu ulicu. Hanku je pako kamen sa srca kad je vido da su konji još pred kućom. Prvi se uspeo uz stubu, ali je general zahtijevao da prvi ude u Higginsov ured. Lopez otvori vrata i jurne

sa svojom četicom unutra. Svi su imali spremne puške. Hank, koji je ostao u hodniku, začu glasnu Lopezovu naredbu:

– Svi u ovom uredu su uhapšeni! Otpor je besmislen!

Ustrašena tajnica u prijemnoj sobi mucala je, negodujući, ali Lopez prođe kraj nje i pride drugim vratima. Bila su zaključana i Lopez dovikne vojnicima da ih otvore silom.

Hank je čuo kako kundaci udaraju o vrata. Drvo je frcalo, ali su vrata držala. Zato pride drugim vratima u hodniku. Odjednom se ta vrata naglo otvore i kroz njih istrči Lambert, s dvije pune torbe. Iza njega su se tiskali rudari i Higgins.

Lambert je ugledao Bracketta tek kada mu je istrgnuo torbe i potrčao do stuba. General Lopez prepusti svojim ljudima hapšenje, a on podigne pušku i zapuca na Hanka. Tri metka udare u kožne torbe prije nego što je istrčao na ulicu. Tu pojuri preko trga, do ulice u kojoj se nalazila staja za iznajmljivanje, kako bi što prije nestao iz Chihuahue.

Lopez je, međutim, vrlo brzo reagirao kad je vidio da mu izmiču vrijedni papiri. Poslao je glasnika do palače i naredio da se zatvore svi izlazi iz grada.

Hank je bio još daleko od staje kad je začuo topot. To ga primora da se brzo skloni u jedan ulaz. Buka s trga ga je uvjerila da se automobilom ne bi mogao izvesti iz grada. Ipak produži i stigne do staje. Dašćući, baci torbe u prtljažnik, pokrije ih šatorskim krilom i zatvori poklopac.

Nadzornik staje izide iz ureda, začudeno ga pogleda i upita:

– Goni li vas tko, amigo?

– Lopez! Cijeli garnizon! Pomozite mi da sakrijem automobil, Pedro!

Nadzornik je bio stari Hankov prijatelj. Zajedno uguraju vozilo u jedan pregradak, pa se uspnu na tavan. Bacali su sijeno sve dok pregradak nije bio potpuno napunjen i automobil se nije vidio. Hank ukratko objasni Pedru da Lopez traži kožne torbe.

– Pretraživat će cijeli grad, kuću po kuću – reče nadzornik. – I vi se morate sakriti, amigo!

– To i namjeravam. Možete li sami smuvati ljude ako dodu ovamo?

Pedro ga podrugljivo pogleda.

– S glupim vojnicima?

Hank se sakrije pod automobil. Poslije nekoliko minuta u staju dodu dva vojnika. Vikali su na nadzornika. Htjeli su znati da li je vidio čovjeka s dvije kožne torbe. Pedro je uzrujano skakao gore-dolje, lamatao rukama i naposljetku pokazao na ulicu koja je vodila iz grada.

– Bio je ovdje! Prije kratkog vremena! Ukrao je konja i odjahao u onom smjeru! Brzo, uhvatite ga! Vratite mi konja!

Vojnici nisu pretraživali staju. Iako su odmah otrčali dalje, Hank je još neko vrijeme ostao skriven.

Predvečer mu Pedro donese jelo.

– Još vas traže – obavijesti ga – ali sada izvan grada. Do jutra će se sigurno vratiti i mislim da će onda još jednom pretražiti čitav grad. Kako mislite proći mimo vojnika?

– Namjestit ću na automobil krila i odletjeti.

Pedro je već vidio da je to vozilo za koješta sposobno, pa je prihvatio i ovu priču.

Hank je čekao do zore. Pri svjetlosti svijetla pregledao je sadržaj

torbi. Šest milijuna je bilo netačnuto. Unutra je bilo i dvijesta tisuća dolara u vrijednosnim papirima, koji su pripadali komitentima banke. Paketi novčanica su nestali. Momčad rudnika Daisy već je podijelila gotovinu.

Oko četiri ujutro Hank ukloni sijeno i izgura automobil iz pregratka. Radio je u mraku, kako bi zaštitio Pedra. Ako se otkrije da je automobil bio ovdje, Pedrova život ne bi vrijedio ni pezosa. Tek kada je vozilo dogurao do ulaza, oprezno upali motor i vrlo polako se izveze iz grada. Daleko naprijed ugleda odsjaj plamena. Vojnici su kraj jedne zasljeđe na cesti zapalili vatru da se griju za vrijeme straženja.

Hank je vozio još polaganije, tako da se zvuk motora gotovo nije čuo. Vojnici su postali vidljivi. Sjedili su skrštenih nogu uz vatru, a ruke su ispružili nad plamen. Puške su ležale kraj njih. Nijedan od njih nije gledao u smjeru odakle je dolazio automobil.

Hank im je gotovo sasvim prišao, a zatim da puni gas. Snažan motor zaurala. Automobil velikom brzinom projuri mimo vatre i prije nego što se ijedan od vojnika pribrao i dohvatio pušku, Hank je već vozio niz cestu brzinom od sedamdeset na sat. Kad je bio izvan dometa pušaka, smanji brzinu i nastavi vožnju u susret dolazećem danu.

XVI

Johnny Reach se dosađivao, tako da je zvuk automobila za njega bio dobrodošao zvuk.

— Pa, kako je bilo? — upita mladić ortaka.

Hank sastavi palcem i kažiprstom krug i odgovori:

— Sve je u prtljažniku!

— Akcije? Guverner ti je prepustio te vrijednosne papire?

Hank mu brzo ispriča što se dogodilo u Chihuahui i završi riječima:

— Johnny, sada ravno prema granici! Moramo pokušati izbjeći mrežu koju će Lopez sigurno razastrti!

Brackett i Reach nisu mogli ni slutiti da je general Lopez doživio srčani udar kad su ga vojnici obavijestili da je Amerikanac pobjegao. I tako su neometani stigli do granice.

Kad su prešli granični most, odvezli su se u El Paso del Norte. Parkirali su pred najvećim hotelom, uzeli kožne torbe i ušli u zgradu.

Hank i Johnny nisu nikada polagali veliku važnost udobnosti, ali je Hank sada unajmio apartman koji je zauzimao čitav najviši kat.

Prijatelji su se obrijali, okupali i naručili bogati obrok u sobu. Nakon jela Hank legne u jednu, a Johnny u drugu sobu.

Hank je spavao vrlo nemirno i često se budio. I najmanji ga je šušanj smetao. Bio je zadovoljan kad se razdanilo. Znao je kako je postojala samo jedna mogućnost da se napokon smiri: mora što prije predati ove torbe Molly.

Nisu čekali zajuttrak. Najvećom su brzinom odjurili u Silver City, do hotela u koji je Hank bio smjestio stariću.

Kad su pokucali na vrata Mollyne sobe, otvorila im je Estrelita. Glasno je uzviknula i bacila se Johnnyju u naručaj.

Uzvik privuče Molly. Brzo je došla iz druge sobe. Kad ih je ugledala, naglo zastane i uhvati se čvrsto za dovratak, spremna na sve. Nekoliko puta zausti, ali joj riječi zapnu u grlu. Naposljetku ipak progovori:

– Nestali ste! Bojala sam se za vas. Zdravi ste i živi?

– Nije nam moglo biti bolje – odgovori Hank. – Sve je u najboljem redu. Sjedni, Molly!

Mada se Hank smješкао, plašila se da je to činio samo zato kako bi ublažio razočaranje što je očekuje. Spustila se na stolac, no bilo je očito da s mukom drži glavu uspravno.

Hank spusti kožne torbe na pod pred Molly, otvori ih, istrese sadržaj, pa dohvati jedan svežanj akcija i stavi ga starici u krilo.

Molly je gledala u papire, zatim jednim prstom nježno dodirne gornji list, kao da se boji da će pod njenom rukom opet nestati. Počela je drhtati, pa obje ruke stavi pred lice.

– Sve ste našli... – Gotovo je plakala. – Sve ste donijeli... – Glas joj se zaglušio u suzama. – Oh, Hank... tako dugo vas nije bilo da sam izgubila svu nadu! Kada su Randolph i Norman ubijeni, mislila sam da su oni ljudi mogli ubiti i vas. I ja... ja bih bila odgovorna za vašu smrt! Ova mi je misao bila nesnosna!

Hank sjedne pored nje i nježno joj skine ruke s lica. Njegovi se prsti čvrsto stegnu oko uvelih starićinih ruku.

– Tako lako se ne damo ubiti, draga moja damo – reče vedro. – No sada je sve prošlo. Opet si vlasnica i možeš dalje voditi rudnik.

Molly se postepeno smirila. Čak se i nasmiješila.

– Najviše me veseli to što ste se obojica živi i zdravi vratili i što ste opet na sigurnom – reče. – Sada možeš razmisliti o onome što sam ti u prvom pismu napisala, Hank. Htjela sam ti dati neispunjeni ček. Sada ćeš ga dobiti. Čim ovo odnesem u banku. Onda možeš sam upi-

sati iznos, toliko koliko smatraš primjernim!

Hank namigne Johnnyju, koji je stajao na drugoj strani, Estrelita ga je bila odvela da zajedno pregledaju akcije.

– Ono što smo ovoga puta uradili, draga moja damo, ide na račun kuće – reče Hank, smiješeći se. – Vrlo malo ljudi mi je dosad spasilo život. Većinom je bilo obrnuto. Pokušali su me premjestiti s onu stranu života. Drago mi je što sam ti se napokon mogao odužiti, Molly. Za mene je dovoljna nagrada to što te vidim kao pobjednicu.

Starićin osmijeh postane širi i čvršći.

– Pobjednica koja mora početi od početka. Kao što smo Ben i ja već jednom učinili. Podite sa mnom u Gold City. Obojica! Stavite rudnik opet u pogon. Pomognite mi pri obnovi grada. Dajte poštenim rudarima rada i kruha. Zajednički možemo učiniti mnogo!

Hank se glasno nasmije.

– Žao mi je, Molly, ali Johnny i ja nismo stvoreni za to da se skrasimo na jednom mjestu. Znaš li što bih uradio da sam na tvom mjestu? Uzeo bih ponovo Crousea za ortaka i oslonio se na njega. Mislim da bi on i njegova dva sina dali sve od sebe da sve opet postave na svoje mjesto. Međutim, morat ćeš držati ruku na novcu!

Starica je vagala prijedlog. Previše je gorčine poteklo između Alberta i Crousea. Ipak naposljetku kimne.

– Da, Hank, vjerojatno imaš pravo. Kao i uvijek. Stvarno sam prestara za vođenje rudnika i čitavog grada. Razgovarat ću s Crouseom, ali uzmi bar jednu od ovih akcija. Inače se nikada neću osjećati ugodno. Mislim da sto tisuća

dolara nije mnogo za ono što si učinio.

Hank se opet nasmije.

— Pa, kada tako misliš, u redu!

Složi jedan od vrijednosnih papira i stavi ga u novčanik.

Estrelita se objesi o Johnnyjevu ruku i uzviknu presretna:

— Johneee, sada možeš ispuniti ono što si mi obećao u Chihuahu! Sjećaš li se? Obećao si da ćeš, čim budeš mogao, sa mnom putovati oko svijeta.

Johnny načas osjeti neugodnost, a zatim molećivo pogleda Hanka dok je odgovarao:

— Naravno da ću to uraditi, djevojčice... kad skupim novac!

Djevojka ga zagrlji i uzvikne:

— Mislim da je polovina od sto tisuća više nego dovoljna!

— Ali ja uopće nemam polovinu.

— Johnny ponovo molećivo pogleda Hanka. — Hank mi daje samo plaću... sto dolara mjesečno. Ako ga pristojno zamoliš, možda će mi odobriti povišicu.

Hank se uozbilji i reče:

— On ovu plaću dobija svaki mjesec, imali mi posla ili ne. To je sve što mogu učiniti. Ali zašto ne proputuješ svijetom s novcem koji si spasila u požaru?

Estrelita se odmakne od Johnnyja, podboči se rukama o bokove i pogleda Hanka:

— Sama? Zar si lud? Želim povesti Johnnyja kako mi ga ti ne bi opet oduzeo! A onda ću ga nagovoriti da se vjenčamo!

Hank nije mogao sakriti smijeh.

— Misliš li to ozbiljno?

— Da! Dobro se razumijem u muškarce!

Molly Alberts je ovo promatrala s očitim zadovoljstvom. Znala je da Johnny Reach još nije spreman za ženidbu.

— To mi je poznato, Estrelita — umiješa se — ali ti se izvanredno dobro razumiješ i u novac. Pa, to me je ponukalo na jednu zamisao. Htjela bih ortaštvo u troje: ti, Dan Crouse i ja. Budeš li ti zastupala naše interese, osjećat ću se mnogo sigurnijom, a ti ćeš se obogatiti!

Estrelita sumnjičavo pogleda stariću, zatim načas Johnnyja, pa upita:

— Koliko se mogu obogatiti?

Molly pokaže na vrijednosne papire u svom krilu.

— Braća su mi u dvije godine ukrala više od šest milijuna. Koliko su drugi ukrali, ne znam. No kad to prestane, moralo bi za nas sve ostati više nego dovoljno.

Djevojka pogleda Johnnyja, koji je nehotice zadržavao dah, a onda uzdahne i ponovo se obrati Molly:

— Mislim da će Johnny čekati. Ne vjerujem da će se oženiti drugom. — Prihvati ispruženu staričinu ruku. — Dakle, prihvaćam!

Johnny brzo uhvati Estrelitu za ramena, poljubi je i požuri iz sobe.

Dvadeset minuta poslije Hank ga je pronašao iza automobila. Za svaki slučaj... da se Estrelita ne predomisli. Ušao je u vozilo tek kada je Hank upalio motor i rekao:

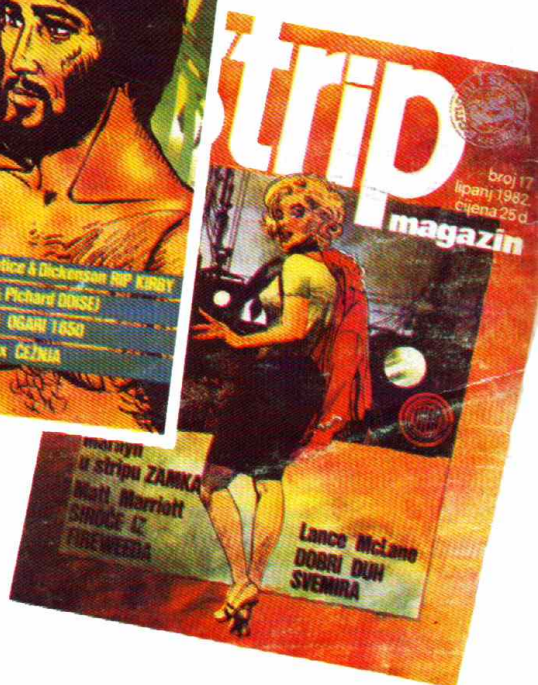
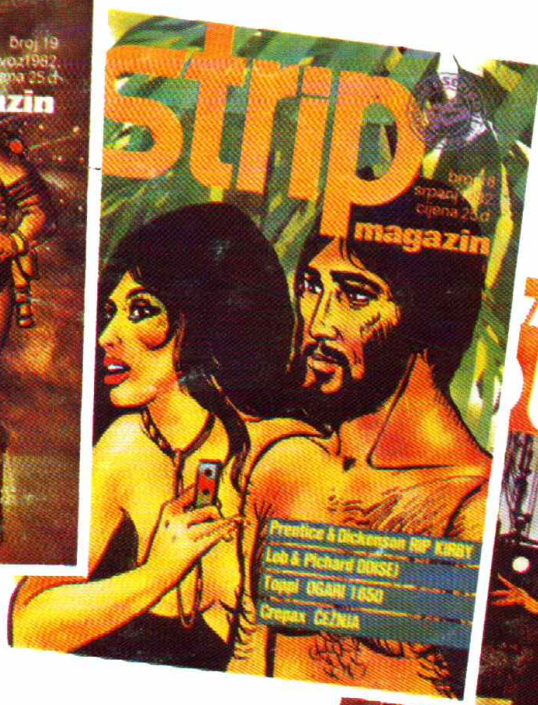
— Krenimo što prije! — Kad su već bili u punoj brzini, Johnny odahne: — Bilo je proketo blizu! Znaš li, ortače, da mi je Molly Alberts spasila život? Nadam se da više neće dospjeti u neprilike...

Hank Brackett prasne u gromoglasni smijeh, koji nadjača buku motora.

KRAJ

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
VELIKI OBRAČUN

Ako volite strip, onda je to

strip
magazin